

JOANNAHUSET

KRITISK KRISECENTER

Udarbejdet af:

Trine Pehrson Frederiksen

Ida Julie Hubert Hansen

Marie Harduer Müller

Lasse Petersen

William Jæger Steffensen

Universitet: Roskilde Universitetscenter

Projekt: Socialpsykologisk og pædagogisk forskningspraksis

Projekttitle: Joannahuset - kritisk krisecenter

Antal anslag: 148.120

Vejleder: Sune Beck

Navne:

Ida Julie Hubert Hansen (53166)

Lasse Petersen (80349)

Marie Harduer Müller (70773)

Trine Pehrson Frederiksen (77387)

William Emil Jæger Steffensen (71548)

Dato: 02.01.2025

Kilde til billeder: (Hvid 2024; Joanahuset 2024e; Muun 2024; Roskilde Universitet 2024; Zetland 2024b)

Abstract

This project examines the media debate surrounding the first Danish children and youth crisis center Joannahuset. The project unfolds an exploration of what Joannahuset is: the positive and critical debate about Joannahuset; the social, political, and legal context in which Joannahuset operates; and various researchers' studies on the child(s) perspective and child participation. With the use of discourse theory by Chantal Mouffe and Ernesto Laclau this project investigates the debate by analyzing the article series "På børnenes side" by Zetland and the podcast episode about Joannahuset from "Hjerne kassen". With a poststructuralist starting point, the project will discuss how different child perspectives and inclusion of children and young people in exposed and vulnerable positions become visible in the articles and in the podcast. Furthermore, the project will discuss what kinds of inconsistencies and conflicts in the cooperation between the agents in the life of the child we see unfold and what potential consequences the different discursive articulations can have for children's rights, self-determination and co-determination. The project concludes that the crisis center Joannahuset is not unambiguously defined in terms of content and can be described as a focal point for a discursive struggle. Furthermore, the discursive articulations are a result of two different problem-representations in which the view on the "best" political solution for democratic representation and psychological and pedagogical help and support for children in exposed and vulnerable positions is contesting and forming public debate. The discursive interpretations in the debate can potentially contribute to a nuanced debate about children's views and involvement, thus strengthening the democratic process by promoting the involvement of children and young people and at the same time sharpening the professionalism of an institution such as Joannahuset. Conversely, the discursive interpretations in the debate can lead to oversimplification and polarization of opposing problem-representations, which will overshadow the actual intentions of the parties and harm children and young people's possible political prerequisites for equal democratic participation.

Indholdsfortegnelse

Problemfelt.....	5
Joannahusets åbning	5
Joannahusets drift	5
Joannahuset som brobygger	6
Hjemløshed blandt unge.....	7
Det politiske og juridiske blik på børn og unge	8
Forskning i børneperspektiv og børneinddragelse i social praksis	9
Positive tilbagemeldinger og flere midler til Joannahuset	10
Kritik fra kommuner, forældre og børn.....	11
Motivation.....	13
Problemformulering	13
Arbejdsspørgsmål.....	13
Videnskabsteori.....	14
Situering	14
Poststrukturalistisk og socialkonstruktivistisk erkendelsesinteresse.....	15
Projektets position i forhold til genstandsfeltet.....	16
Analysestrategi.....	18
Sedimentering, dislokation og artikulation	18
Abduktiv tilgang og søgestrategi.....	19
Teori.....	21
Diskurser, hegemoni og nodalpunkter.....	21
Politik, magt og identitetskabelse	22
Metode	24
Fra diskursteori til diskursanalyse.....	24
Operationalisering	25
Empiriudvælgelse.....	27

Analyse	30
Joannahuset som krisecenter	31
Joannahuset som kriseskabende center.....	32
Joannahuset som pandekagehus	34
Opsamling og problemforståelse af “Joannahuset som krisecenter”	36
Joannahusets metoder.....	37
Rettighedsbaseret rådgivning	37
Samarbejde og brobygning.....	38
Underretninger og anbringelser.....	40
Opsamling og problemforståelse af “Joannahusets metoder”	42
‘Det professionelle system’	42
Identificering af ‘det professionelle system’	43
Joannahusets manglende professionalisme	45
Joannahusets bidrag til ‘det professionelle system’	46
Opsamling og problemforståelse af “Det professionelle system”	47
Børn og unge	48
Børn og unge der henvender sig i Joannahuset	48
Børn og unge som samlet eller dikotomisk betegnelse	49
Opsamling og problemforståelse af “Børn og unge”	50
Diskussion.....	52
Subjektidentiteter	52
Konsekvenser	55
Konklusion.....	58
Litteraturliste.....	59

Problemfelt

Joannahusets åbning

Foreningen Joannahuset blev stiftet i 2017 og åbnede i 2020 som det første børne- og unge krisecenter i Danmark (Lund Madsen 2024:7). Joannahuset blev oprettet for at give udsatte børn og unge i alderen 14-17 år, der oplever at befinde sig i akut krise eller kriselignende tilstand; et døgnåbent tilflugtssted fra en hverdag præget af vold, svigt, misbrug eller hjemløshed (Joannahuset 2024a). I Joannahuset er der særligt fokus på, at børn og unge bliver klædt på med nødvendig og rettighedsbaseret rådgivning for at sikre deres selv- og medbestemmelse i egen sag (ibid.). Ifølge Joannahusets egen hjemmeside tager krisecentret udgangspunkt i et børnesyn, hvor de ansatte møder børn og unge med ligeværdighed, nysgerrighed og støtte. Joannahuset arbejder blandt andet ud fra en rettigheds- og dialogbaseret tilgang og med samskabelse som den tværgående aktive samarbejdsform, hvor børn og unge er med til at tage initiativ og deltage i vigtige beslutninger (Joannahuset 2024b:48-52). Hverdagen i Joannahuset er drevet af socialfaglige medarbejdere og frivillige, som tilbyder anonym rådgivning, retshjælp og husly uden henvisning fra de sociale myndigheder (Joannahuset 2024c).

Joannahusets drift

Joannahuset ledes af Jette Wilhelmsen, som er uddannet socialrådgiver. Wilhelmsen har sin arbejdsmæssig baggrund som sagsbehandler indenfor det kommunale børne- og familieområde og som tidligere specialkonsulent i Børns Vilkår (Lund Madsen 2024:4). Joannahusets bestyrelse tæller blandt andre professor i Sociologi og Barndomsstudier Hanne Warming. Hanne Warming forsker både i børn og unge i udsatte positioner samt i, hvordan voksnes perspektiv på børn kan påvirke børns perspektiver og deltagelsesmuligheder (Warming 2019; Alminde & Warming 2020, 2024; Schwartz & Warming 2023). Warmings forskning er både udgivet i bøger og artikler og hertil er hendes forskning grundlag for udviklingen af det børnesyn Joannahuset arbejder ud fra (Warming 2011:29-31).

Joannahuset er en selvejende institution som finansieres af fonde, virksomheder og privatpersoner; blandt andre Egmont Fonden, Himmelblå-Fonden, Liljeborgfonden, Adidas, Magasin og Meyers (Joannahuset 2024d). Joannahuset får samtidig midler som forsøgsordning, da de siden 2020 har været drevet af midler fra SSA-puljen; en pulje, der er oprettet for at tilgodese de grupper i velfærdssamfundet, med de største udfordringer (Social-

og Boligministeriet 2023). Joannahuset er afhængig af midlerne fra puljen og blev i første omgang bevilget midler til perioden 2020-2023 (Social og Indenrigsministeriet 2020), en periode der senere blev forlænget gennem samme forsøgsordning til og med 2027 (Social- Bolig- og Ældreministeriet 2024). I forbindelse med forlængelsen af forsøgsordningen i januar 2024, bliver Joannahusets beføjelser udvidet: aldersgrænsen for børn, der må komme i huset sænkes fra 14 til 12 år, længden for husly forlænges fra 7 til 14 dage og børn og unge kan samtidig få husly i op til 48 timer uden samtykke fra forældremyndighedsindehaver (København Kommune 2024). Da Joannahuset åbnede i 2020, indgik de desuden et samarbejde med Socialforvaltningen og Borgercenter Børn og Unge i Københavns Kommune. Samarbejdet skal sikre, at Joannahuset fungerer som brobygger til Borgercenter Børn og Unge, når brugere af Joannahuset har brug for hjælp fra borgercentret, eller hvis de er anbragt gennem Københavns Kommune (ibid.).

Joannahuset som brobygger

Behovet for oprettelsen af et børne- og unge krisecenter viser sig i forskellige undersøgelser og rapporter, der leder op til åbningen af Joannahuset i 2020. I 2017 udgav HØRT en rapport baseret på udtalelser fra 50 unge (Brennalt et al 2017). HØRT er et online og telefonisk rådgivningstilbud til unge mellem 15-24 år, der oplever sociale problemer og udfordringer (Børns vilkår 2024). Undersøgelsen viser, at flere unge føler sig svigtet af deres kommune og oplever, at deres henvendelser ikke bliver taget seriøst. De beskriver også en generel mistillid fra kommunens side, og at deres fortællinger om blandt andet seksuelle overgreb og vold ikke bliver taget alvorligt. Dertil beskriver de, hvordan deres sagsbehandlere er svære at få fat på, og flere unge fortæller om afvisninger hos Den Sociale Døgnvagt i Københavns Kommune (Brennalt et al 2017:15-16). Der er også fortællinger om, at unge ikke føler sig tilpas ved at blive placeret i akutte plejefamilier, da de synes det er svært når de: *“kun lige når at tilknytte sig, hvorefter de skal videre i systemet igen”* (ibid.:17). Samtidig spejles de unges oplevelser i en rapport, der kortlægger kommunernes perspektiver på centrale udfordringer på børne- og ungeområdet, udarbejdet af det Nationale Forskningscenter for Velfærd i 2019. Af rapporten fremgår det, at flere kommuner oplever store udfordringer på børne- og ungeområdet - særligt i arbejdet med børn og unge med komplekse sociale problemstillinger og psykisk sårbarhed (Iversen et al 2019:8-9). Rapporten peger på, at flere kommuner oplever udfordringer med at skabe en helhedsorienteret og sammenhængende indsats med psykiatrien og socialområdet, samt udfordringer med samarbejde og inddragelse af civilsamfundet i forbindelse med tidlige

og forebyggende indsatser (ibid.:30-33). Næsten alle kommuner oplever store vanskeligheder i forbindelse med anbringelser og udfordringer med at rekruttere plejefamilier med de rette kompetencer. Derudover oplever kommunerne, at eksisterende plejefamilier mangler både viden og kompetencer til at støtte de anbragte børn og unge (ibid.:40-42). I forlængelse heraf kommer der i 2016 en række kritikpunkter fra FN's Børnekomité, der blandt andet kritiserer Danmark for ikke at inddrage børn i eksempelvis anbringelsessager i tilstrækkelig grad (United Nations 2016:33). FN's Børnekomité består af en række uafhængige eksperter fra forskellige lande, der hvert femte år undersøger forholdene i Danmark i henhold til FN's Børnekonvention (Institut for Menneskerettigheder 2024).

Ovenstående tegner således et billede af, at der i Danmark er et behov for et krisecenter, der kan hjælpe med at bygge bro mellem børn og unge og det offentlige system, som kan klæde børn og unge på med rettighedsbaseret rådgivning, og som samtidig fungerer som et krisecenter, der tilbyder omsorg, støtte og husly; når hverken kommune, familie eller anbringelsessted slår til.

Hjemløshed blandt unge

I perioden fra 2009-2017 blev hjemløshed blandt unge mellem 18 og 24 år fordoblet. En undersøgelse viser, at unge, hvis forældre er socialt udsatte, har størst risiko for hjemløshed, men at hjemløshed overordnet set rammer unge fra forskellige samfundslag (Benjaminsen et al 2020:7). Samme undersøgelse viser, at mange unge, der oplever hjemløshed også ofte oplever komplekse sociale problemer (ibid.), og i 2019 levede 1.023 unge mellem 18 og 24 år i hjemløshed i Danmark (Benjaminsen 2019:9). Der findes ingen tal på, hvor mange børn og unge under 18 år der lever i hjemløshed. Dette skyldes, at alle under 18 år officielt har en folkerasteradresse; enten hos en eller begge forældre, eller på et opholdssted. Ser vi på Joannahusets egne opgørelser, viser en kvalitetsrapport fra 2023, at de i løbet af de første 17 måneder af deres åbning havde fysiske henvendelser fra i alt 254 unge, hvoraf 198 unge startede et rådgivningsforløb i huset (Joannahuset 2022:3). Det fremgår samtidig, at 76 ud af de 198 unge, levede i en form for hjemløshed, hvor de enten 'sofasurfede' ved familie, venner og bekendte, eller levede midlertidigt på gaden (Ibid.:4). I en tilsynsrapport af Joannahuset, udarbejdet af Socialtilsynet Hovedstaden i 2021, fremgår det også, at Joannahuset modtog børn og unge med fysiske tegn på mistriivsel blandt andet, ved, at de har levet på gaden i flere måneder (Tilsynsrapport 2021:21).

Det politiske og juridiske blik på børn og unge

Den 1. januar 2020, samme år hvor Joannahuset senere slår dørene op, indleder statsminister Mette Frederiksen sin nytårstale med at understrege, at hun som statsminister altid vil stå på børnenes side: ”Nu skal vi skrive næste kapitel i børnenes Danmarkshistorie. Et mere retfærdigt samfund starter med børnene.” (Statsministeriet 2024). Mette Frederiksen og den daværende regering starter dermed et nyt kapitel om det politiske og juridiske børnesyn. Året efter, i 2021, kommer reformen Børnene Først (Social- og Ældreministeriet 2021:1). Reformen er et aftalegrundlag, der bygger på det, der af regeringen og aftalepartierne beskrives som et *tidssvarende børnesyn*. I aftaleteksten fremgår det blandt andet, at børn skal kende deres rettigheder, at børns retssikkerhed skal prioriteres, og at børns stemmer skal have en større betydning blandt andet i sagsbehandlingen i børne- og familiesager. Samtidig var reformen en del af forarbejdet til en ny og forbedret børne- og unge lovgivning: Barnets lov (ibid.). Barnets lov trådte i kraft 1. januar 2024 og indeholder overordnet set de samme paragraffer om børn og unge, som før var indskrevet i Serviceloven (Lov nr. 170 af 24/01/2022). En del af de nye tilføjelser er dog, at børn helt ned til 10 år kan få partsstatus og klageadgang over afgørelse i egne sager. Derudover får børn ret til at fravælge samvær med forældre i en periode, en ret der ellers før var op til sagsbehandleren. I forlængelse heraf sker en simplificering af sagsbehandlingsprocedurer, der skal sikre at kommunale sagsbehandlere kan arbejde mere effektivt og forebyggende i børnesager (Social- og Ældreministeriet 2021:13). Fra et juridisk perspektiv styrkes børns rettigheder samtidig med, at de rent politisk anerkendes som ligeværdige borgere med ret til indflydelse og selvbestemmelse i egne sager. Et perspektiv, der afspejles i Joannahusets børnesyn, værdisæt og arbejdsmetoder.

Ambitionen om at styrke børns med- og selvbestemmelse i eget liv, blev allerede formuleret i 1989 i Artikel 12 i FN-konventionen om Barnets Rettigheder - herefter kaldet Børnekonventionen (BKI nr. 2 af 11/01/2016). Børnekonventionen blev ratificeret i Danmark i 1991, men er aldrig blevet inkorporeret i dansk lovgivning (Børnerådet 2024). Dette betyder blandt andet, at der i Danmark ikke er sikret en lovgivningsmæssig ramme eller social praksis for, hvordan eksempelvis kommunale sagsbehandlere lever op til Børnekonventionens artikel 12 (ibid.). Historisk set har børns rettigheder udviklet sig fra at handle om nødhjælp, beskyttelse, skolegang og sundhed, til i dag at handle om retten til medbestemmelse og retten til at blive set som ligeværdige medborgere (Unicef 2024). Børnekonventionen har til formål at ændre synet på børn som sårbare individer uden autonomi til at se børn som selvstændige

og kompetente individer, der kan stå i egen ret, og hvis stemme bør vægtes ligeligt med voksnes.

Forskning i børneperspektiv og børneinddragelse i social praksis

Netop dette skift har haft stor interesse for det forskningsfelt, der har været optaget af implementeringen af Børnekonventionens nye børnesyn i den sociale forvaltningspraksis. Her har der været fokus på inddragelse og deltagelsesmuligheder for børn og unge, og hvordan børneperspektivet kan forstås. Rasmussen og Schmidt beskriver i en undersøgelse adgangen til og forståelsen af børneperspektiver i daginstitutioner, som noget der opstår dynamisk mellem børn, pædagoger, regler og diskurser (Rasmussen & Schmidt 2024:1-4). Deres pointe er, at børneperspektivet rodes sammen med voksenperspektivet, da børn allerede har et blik for, hvad den voksne ønsker eller forventer (ibid.:4). I forlængelse heraf introducerer de begrebet *agential realisme* til at forklare, hvordan agens ikke alene kan tilskrives børn og voksne, regler eller diskurser, men som noget der sker i samspillet mellem subjekt og objekt. Det kræver altså, at den voksne har blik for og kan stille sig nysgerrig over for egen praksis for dermed at gøre plads til at fremme et reelt børneperspektiv (ibid.:3-4, 9). Rasmussen og Schmidt er sammen med Nilsson altså kritiske overfor, hvordan de voksnes blik på børn og barnets forståelse af dette får betydning for, hvorvidt voksne er i stand til at inddrage børn i praksis; og om børneperspektivet er præget af den voksnes perspektiv.

I et review af en række forskningsartikler om børns rettigheder i tiden efter indførelsen af Børnekonventionen fremgår det, at der hersker en diskurs om, at børn og forældres rettigheder bliver dikotomiske i den sociale praksis. Dette betyder, at barnets autonomi og ret til selvbestemmelse kan risikere at underminere forældrenes ret til at vurdere og bestemme, hvad der er bedst for barnet (Reynaert et.al. 2009:522-524). I den forbindelse beskrives en bekymring for, at børn qua deres udvidede rettigheder og nyvundne autonomi får et uhensigtsmæssigt ansvar for at varetage egne interesser, og dermed forventes indirekte at vide, hvad der er bedst for dem selv; en konsekvensberegning som et barn eller ung ikke nødvendigvis har forudsætningerne for (ibid.:523).

I en nederlandsk rapport (van Biljeveld et.al. 2014) undersøges forskellen mellem børn og sagsbehandlers opfattelse af børneinddragelse i barnets sag. Rapportens baggrund er, at det i Nederlandene lige som Danmark er svært rent praksis at inkludere barnet i sagsbehandlingen jf. Børnekonventionen. Det konkluderes her, at sagsbehandlere hovedsageligt opfatter inddragelse som et værktøj til at sikre børnenes villighed til at

samarbejde, da de er ude af stand til at skabe overblik og sagsbehandleren ønsker dermed ikke at pålægge dem at skulle tage beslutninger. Børneinddragelse bliver generelt fra sagsbehandlerens side ikke opfattet som decideret at involvere barnets perspektiv, men primært “*related to ‘thinking about the child and the child’s needs’ or informing the child about what we are doing*” (ibid.: 255). Børnene lægger ligeledes vægt på, at inddragelse af deres perspektiver ikke nødvendigvis betyder, at de har det sidste ord i beslutningstagningen. Dog påpeges det, at det er altafgørende for børnene at føle sig inkluderet, og at dét er, når sagsbehandleren lytter, forklarer og er tydelig undervejs i processen og i tankerne bag dem - i særdeleshed når beslutningen ikke stemmer overens med barnets ønske (ibid.: 256).

En anden forskningsartikel (Nilsson et.al. 2013) skelner mellem *a child perspective* (et børneperspektiv), hvor voksne har holdninger eller vurderer børn ud fra den voksnes egne forventninger og ambitioner til barnet og *a child’s perspective* (barnets perspektiv), hvor det er barnets oplevelse, der udforskes ved, at børn får chancen for at tale, fortælle og medvirke i egen sag (Nilsson et. al., 2013:166). Ligeledes skitserer Hanne Warming i artiklen *Børneperspektiv - en populær flydende betegnelse* (2019) *børneperspektivet* som et begreb og en forståelsesramme, der rummer flere perspektiver. Warming beskriver børneperspektivet, både som et udefra-perspektiv, hvilket knytter sig til en faglig forståelse af “barnets bedste” og som et indefra-perspektiv, der i højere grad udspringer fra en anerkendelse af børn som eksperter i eget liv (Warming 2019:64-66). Warming argumenterer for, at børneperspektivet er de voksnes forståelse af *børns perspektiv*, og at voksne ikke har ufiltreret adgang til børns perspektiver, altså barnets egentlige tanker, følelser og holdninger (ibid.:67-68) Denne distinktion mellem børneperspektiv og børns/barnets perspektiv anvendes igennem hele projektet. I teori afsnittet vil vi præsentere yderligere forskning af Hanne Warming og hertil Sarah Alminde med begreberne *adultism* og *childism*.

Positive tilbagemeldinger og flere midler til Joannahuset

Joannahuset får i de første år efter åbningen i 2020 positiv respons fra både brugere, politikere og medier og modtager blandt andet i 2021 Tine Bryld-prisen sammen med en halv million kroner (Nielsen 2021). Joannahuset modtager fortsat støtte fra forskellige fonde, opnår akkreditering af RådgivningsDanmark i 2022 (RådgivningsDanmark 2024) og er synlige i medie billedet, hvor de blandt andet lancerer deres egen podcast “Unge stemmer” (Joannahuset, 2022). I marts 2023 udkommer TV2-dokumentaren “De umyndige.”

Dokumentaren er instrueret af journalist Mette Korsgaard og er støttet af Egmont Fonden

med en million kroner. Ifølge Egmont Fonden er målet med dokumentaren, at den “*skal give et kvalificeret indspark til den offentlige debat og politikudvikling på området*” (Egmont 2021). I dokumentaren følger vi fem forskellige unge og deres hverdag i Joannahuset. Flere af de unge har et ønske om at blive anbragt, men oplever, at de kommunale myndigheder ikke lytter til dem eller tager dem alvorligt. Gennem dokumentaren får vi samtidig et indblik i de unges livssituationer, og hvordan Joannahusets medarbejdere hjælper, rådgiver og støtter de enkelte børn og unge i deres sager ved kommunen (De Umyndige 2023).

Kritik fra kommuner, forældre og børn

I januar 2023 udkom Ankestyrelsen med en undersøgelse af Joannahuset. Undersøgelsen blev lavet med opfordring fra det daværende Social- og Ældreministerium med et ønske om blandt andet at afdække Joannahusets samarbejde med kommunerne. Undersøgelsen fremlægger en række kritikpunkter, hvor kommuner kritiserer Joannahuset for ikke at tage hensyn til sagsbehandlerens lovmæssige forpligtelse i sagsbehandlinger og for at have et for ensidigt syn på de enkelte sager, ved at vægte barnets perspektiv i den endelige afgørelse og de beslutninger der bliver taget omkring barnet (Ankestyrelsen 2023).

I december 2023 får DR aktindsigt i klager fra forskellige kommuner og bringer på baggrund heraf en artikel (Bencke & Lindegaard 2023). I artiklen fremlægges, hvordan Socialtilsynet har modtaget 11 klager, primært fra kommuner, der mener, at Joannahusets rådgivning er for ensidig, og at rådgivningen er med til at skabe større afstand mellem den unge og deres forældre, netværk og kommune (ibid.). Centerchef for Børne- og Ungerådgivningen i Ballerup Kommune, Pia Fussing Nielsen, kritiserer Joannahusets arbejdsmetode og understreger, at de unges virkelighed ikke er ensidig, og at de er en del af en social kontekst, hvor deres forældre bør inddrages, og hvor kommunen har pligt til at træffe de afgørende beslutninger i barnets sag. Jette Wilhelmsens svar på kritikken er, at Joannahuset yder rådgivning og støtte for børn og unge, og at Joannahusets rolle er at bringe barnets perspektiv ind i de sociale sager. Hun udtaler blandt andet: “*Joannahuset er et nybrud. Det er en ny positionering af børn og unges retsstilling [...]*” (ibid.). I kølvandet på kritikken af Joannahuset udgiver nyhedsmediet Zetland i januar 2024 en artikelserie med navnet “På børnenes side” (Fuusager & Mencke 2024a, b, c, d). Artikelserien inddrager forskellige kritiske stemmer, blandt andet fra børn og unge, der har været tilknyttet Joannahuset, deres forældre og fra flere kommuner.

De to første artikler giver indsigt i, hvordan tre unge oplevede Joannahuset som en fritidsklub med gratis mad, slik, chips og sodavand og hertil beskriver huset som: *“et paradis uden sengetider og uden forbud mod at være fuld og skæv - et sted med gratis cigaretter, kondomer og ubegrænset adgang til film og PlayStation-spil.”* (Fuusager & Mencke 2024a, b). Ydermere beskriver kommunale ledere og socialrådgivere, hvordan de oplever, at Joannahuset modarbejder de kommunale indsatser, og at den rådgivning, de yder, er både uforpligtende og uden blik for fremtidige konsekvenser (Fuusager & Mencke 2024c). I fjerde artikelserie besøger journalisterne Joannahuset, hvor Jette Wilhelmsen fortæller om Joannahusets børnesyn og arbejdsmetoder (Fuusager & Mencke 2024d). Wilhelmsen bliver forelagt kritikken, hvortil hun ikke kan genkende fortællingen om, at Joannahuset virker som en fritidsklub, og understreger, at huset alene er til for børn og unge i udsatte positioner, der oplever akut krise (ibid.).

Motivation

Joannahusets arbejdsmetode tager afsæt i et nyt børnesyn og ideologien om, at børn har ret til at blive hørt og inddraget - også i kommunale beslutningsprocesser. Til trods for at det nye børnesyn er på den politiske dagsorden og ligeledes er manifesteret i Danmark både gennem ratificering af Børnekonventionen og gennem Barnets lov, kritiserer både kommuner, forældre og børn Joannahusets arbejdsmetoder. På baggrund af Joannahusets positive tilbagemeldinger, den kritiske debat samt den præsenterede forskning indenfor børnedeltagelse, -perspektiv og -inddragelse bliver det tydeligt, hvilken udfordring man står overfor, når barnets rettigheder skal sikres: begreber som børneperspektiv, børnesyn og børns rettigheder, herunder retten til selv- og medbestemmelse, tolkes og vægtes forskelligt og bliver derfor et stridighedspunkt i den sociale praksis. Dette danner grundlag for vores interesse i, hvordan Joannahusets rolle forstås, diskuteres og kritiseres af kommuner, forældre, børn og Joannahuset selv. Vi er interesserede i, hvilken betydning denne indholdsudfyldelse af Joannahuset får for børn og unge i en politisk kontekst, hvorfor vi går diskursteoretisk til problemformuleringen. Når vi gennem dette projekt refererer til børn og unge henviser vi til Joannahusets definition som rammesætter børn og unge som mennesker under 18 år. Dette projekt tager sit afsæt i den aktuelle mediedebate om Joannahuset frem for i et oplevelsesperspektiv, hvilket ligger til grund for vores fravalg af inddragelse af barnets stemme. Ovenstående motivation leder os til følgende problemformulering.

Problemformulering

Hvordan indholdsudfyldes Joannahusets rolle som krisecenter for børn og unge i den offentlige debat, og hvilken betydning har det for børn og unge som politiske subjekter?

Arbejdsspørgsmål

- Hvordan kan vi med poststrukturalistisk diskursteori belyse debatten om Joannahusets rolle?
- Hvilke potentielle konsekvenser kan de forskellige diskursive artikulationer have for børns rettigheder, selvbestemmelse og medbestemmelse?

Videnskabsteori

Følgende afsnit vil klarlægge de videnskabsteoretiske refleksioner, der ligger til grund for undersøgelsen. Vi vil præsentere projektets grundlæggende ontologiske opfattelse af den sociale verden, hvor der hovedsageligt trækkes på en socialkonstruktivistisk videnstradition. I denne forlængelse vil det epistemologiske afsæt med udgangspunkt i den poststrukturalistiske diskursteori også blive diskuteret. Det er vigtigt at pointere, at de diskursteoretiske diskussioner er spredt ud over rapportens analysestrategiske, teoretiske og metodiske afsnit. Dette skyldes teoriens komplekse ophav og begrebsapparat, samt vores eget arbejde med at operationalisere diskursteoriens begreber til konkrete metodiske analyseredskaber. Slutteligt diskuteres projektets positionering i forhold til genstandsfeltet. Følgende afsnit vil dog starte med en epistemologisk diskussion af projektgruppens egen situering.

Situering

Med udgangspunkt i Donna Haraways epistemologiske princip *situeret viden* (Haraway 2020) vil følgende afsnit starte med en tydeliggørelse af essentielle overvejelser i forhold til gruppe-medlemmernes faglige baggrunde. Dette gøres ud fra anerkendelsen af, at man ikke kan gøre sig fri af sin position og sit udsyn, hvorfor forskeren altid må gøre både sig selv og læseren sin situering bevidst (Haraway 2020: 37-38). Kun ved sådanne refleksioner kan man ifølge Haraway opnå, det, hun kalder *partiel indsigt* i et udsnit af virkeligheden - det udsnit af virkeligheden som forskeren på baggrund af den subjektive situering kan se. Ved at diskutere nogle af disse faktorer forsøger vi at klarlægge elementer af vores individuelle situering i henhold til problemstillingen. Dette for i sidste ende at tydeliggøre, hvilke forskelligartede *partielle perspektiver*, det færdige projekt er et resultat af (Haraway 2020:45).

Projektgruppen består af fem medlemmer med forskellige faglige- og uddannelsesmæssige baggrunde; en sygeplejerske, en folkeskolelærer, en socialrådgiver samt to medlemmer med en henholdsvis humanistisk og samfundsfaglig bachelor fra RUC.

Allerede fra projektets start blev det tydeligt, at vores forskellige forståelser og arbejds erfaringer med børn og unge påvirkede forståelsen af debatten om og kritikken af Joannahuset, hvilket ikke var strømlinet i gruppen. Forskellige perspektiver kom i spil, som f.eks. medlemmet med socialrådgiverbaggrunds forståelse af den kommunale oplevelse af pres og overbebyrdelse, hvilket nye steder som Joannahuset kan udfordre yderligere. Dertil kom medlemmet med lærerbaggrund med pædagogiske perspektiver på arbejdet med den

aldersgruppe, som ofte kommer i Joannahuset, og erfaringer med kommune og forældre omkring sårbare børn. Til denne diskussion kom der perspektiver fra den uddannede sygeplejerske, som har arbejdet i både Livslinien og med unge i Region Hovedstadens Psykiatri, om hvordan en stor gruppe af børn og unge ikke føler sig mødt eller grebet af systemet og dermed bidraget til en forståelse for kompleksiteten i arbejdet med sårbare børn og unge. Dertil har begge de to medlemmer med RUC-bachelor begge arbejdet med poststrukturalistisk og diskursanalytisk teori, hvilket derfor tidligt blev inddraget som et perspektiv i diskussionerne. I den forlængelse blev det diskuteret, at projektet ikke skulle munde ud i en normativ vurdering af Joannahuset som en 'god eller en dårlig ting', men at det skulle handle om den diskursive kamp om børneinddragelse. Yderligere har alle gruppens medlemmer arbejdet i pædagogiske stillinger i enten børneinstitutioner eller på ungeområdet. I de indledende diskussioner talte vi derfor bl.a. om udfordringer i det professionelle arbejdet med børn og unge, hvilket har bragt flere perspektiver og erfaringer i projektarbejdet. Flere interessefelter har været i spil, hvilket bl.a. har påvirket et teoretisk fravalg af f.eks. frontlinjeperspektiv og krydspireteori og har skubbet interessen imod den samfundsmæssige diskussion om børneinddragelse og børnesyn.

Vores forskellige ståsteder har således spillet en rolle i forhold til udformningen af problemformuleringen, da vi brugte lang tid på at finde en fælles forståelse af feltet, problemstillingen og de mest essentielle nedslagspunkter. Dette kom vi nærmere i vores læsning af teori, forskningsartikler og litteraturreviews og deraf gruppediskussioner. Vi er naturligvis bevidste om, at vi har blinde vinkler i forhold til problemstillingen, hvilket der løbende er taget højde for ved at klarlægge og diskutere den løbende proces og højne transparensen. Dette vil blive diskuteret yderligere i analysestrategi og metode.

Poststrukturalistisk og socialkonstruktivistisk erkendelsesinteresse

Vores ambition er at analysere, hvordan sandheder om Joannahusets rolle som krisecenter for børn og unge udlægges i den offentlige debat. Vi tillægger os således en socialkonstruktivistisk position, da virkeligheden her ikke anskues som en objektiv størrelse og ikke kan tilskrives én sandhed (Pedersen 2012:190). Dette betyder, at Joannahuset og dets rolle som krisecenter for børn og unge i denne henseende anskues som et politisk stridspunkt, hvor forskellige opfattelser og magtmæssige interesser kæmper om at definere "sandheden" om Joannahuset. Dette indbefatter imidlertid et væld af forskellige udsagn, da en konstruktion

af Joannahusets rolle uundgåeligt vil indebære syn på bl.a. børns positioner, perspektiver og rettigheder. Projektet har derfor først og fremmest til formål at analysere de forskelligartede sandhedskonstruktioner, der tilsammen definerer Joannahuset og dets rolle, funktion og praksis.

Hertil finder vi det teoretisk relevant at argumentere for, hvordan virkeligheden, på trods af at kunne fremstå som objektiv, nødvendig og universel, aldrig er et udtryk for ”én virkelig sandhed”, men derimod er foranderlig og til konstant forhandling (Dreyer Hansen 2006:194). Dette ligger i forlængelse af poststrukturalismens grundantagelse som formuleret af bl.a. Ernesto Laclau og Chantal Mouffe (1985). Vi anlægger her deres diskurs- og hegemoniteoretiske forståelse og skriver projektet ind i deres poststrukturalistiske udlægning af socialkonstruktivismen (Jørgensen & Phillipsen 1999:34). Laclau og Mouffes diskursteori anser samfundet som et resultat af politiske kampe, hvorved ingen strukturer i sig selv kan anses som deterministiske, da disse strukturer ikke eksisterer uden for diskursen. Det er derimod gennem sociale konflikter og forhandlinger, at betydningen af en diskurs eller struktur fastlægges og udfordres. En reel fastlæggelse kan aldrig være fuldkommen, og der vil altid være potentiale for omstrukturering igennem alternative diskurser (ibid.:20, 35). Dermed er forståelser af børn, deres perspektiver og juridiske rettigheder heller ikke noget, der kan betragtes som objektive. De må derimod anses som forskellige diskursive artikulationer, der alle konstruerer politiske subjektpositioner (Dreyer Hansen 2006:181) og dermed forsøger at definere, hvem børn og unge er, hvordan man bedst hjælper dem, samt hvad Joannahuset i den forbindelse bidrager med.

Projektets position i forhold til genstandsfeltet

På baggrund af ovenstående afsnit indtager vi det, der med Ian Hacking's begreb kaldes en ”afmaskerende” position i forhold til det socialkonstruktivistiske felt (Hacking 2000:20). Afmaskering skal her ikke forstås som et forsøg på at afgøre disse værdier normativt, men på at belyse selve den diskursive kamp. For det første kan debatten ikke nødvendigvis forstås som bestående af to konkurrerende parter, hvorfor vores interesse i højere grad handler om at undersøge de samfunds- og børnesynsforståelser, der ligger til grund for debatten og artikulationerne. Empiriudvælgelsen og deraf analysen kan dog forekomme at være en forståelse af debatten som to modstående poler. Dette forsøger vi bl.a. at gøre op for gennem en grundig beskrivelse af de valgte dokumenter og selve udvælgelsen, samt i projektets afsluttende diskussion af subjektidentiteter og problemforståelse. Projektets afmaskering er

en forlængelse af diskursteoriens emancipatoriske blik for skjulte magtanvendelser, interesser og konstruktioner af sandheder og tilstræber at komme ”bag ved” diskurserne og det umiddelbart talte i den offentlige mediedebat (Jørgensen & Phillips 1999:13, 31). I den forlængelse skal det pointeres, hvordan særligt diskussionens fokus på børnenes subjektpositioner- og identiteter, problemforståelser og potentielle demokratiske konsekvenser heraf baserer sig på et velfærdshegemoni, som vi udfordrer yderligere. Dette skyldes, at projektet ikke har til sinde at diskutere og udfordre, hvorledes de forskellige sociale velfærdsinstanser er konstrueret. Disse inddrages kun, når de er nævnt i empirien og der artikuleres børnesynsdiskurser, som disse instanser er præget af. Med udgangspunkt i analysens resultater, diskuterer vi de forskellige samfundsrationaler, problemforståelser og børnesyn indenfor denne velfærdsmæssige ramme. Dette kan igen med Ian Hacking's ord forstås som en afgrænsning af det socialkonstruktivistiske arbejde til lokale genstande, således at projektet ikke mister sin praktiske relevans (Hacking 2000:6). På denne måde kan man argumentere for, at Laclau & Mouffes flydende og relativistiske ontologi ikke appliceres fuldt ud i projektet, men i højere grad agerer som teoretisk, epistemologisk og metodisk baggrund i anerkendelsen af diskursers betydning for den menneskelige væren (Dreyer Hansen 2013:441-442, Hacking 2000:11).

Analyselstrategi

På baggrund af projektets videnskabssteoretiske positionering er det analysestrategisk relevant at vise, hvordan diskursteoriens ontologiske grundtese er blevet brugt som strategi gennem hele projektet. Det drejer sig her om begreberne *sedimentering*, *dislokation* og *artikulation*, som både har været benyttet i projektets indledende fase, til forståelsen af problemstillingens mange facetter, og i selve analysen. Derudover vil afsnittet afdække, hvordan vi har arbejdet abduktivt og anvendt 'arbejds-papirer' som strategi til at sikre en systematisk og afdækkende litteratursøgning.

Sedimentering, dislokation og artikulation

Laclau og Mouffes diskursteori er særligt inspireret af den poststrukturalistiske kritik af den strukturalistiske sprogteori, om at sproget ikke kan simplificeres til et objektivt system. Tegnene får ganske vist deres betydning ved at være forskellige fra hinanden, men sproget betragtes som et udpræget socialt fænomen, hvorfor tegnenes betydning kan ændre sig gennem forhandling og konflikt (Jørgensen & Phillips 1999:34-35, 41). Pointen er, at tegnenes betydning kun kan anskues som midlertidige 'lukninger', der kan ligne objektive betydninger (Laclau & Mouffe 2001:112-113; Jørgensen & Phillips 1999:35). Disse midlertidige lukninger og betydningsforhandlinger udtrykkes af Laclau og Mouffe ved begreberne *sedimentering* og *dislokation*.

Sedimentering er perioder, hvor strukturer eller sproglige konstruktioner fremkommer betydningsmæssigt stabile (Dreyer Hansen 2006:180). Her er strukturerne så fastlåste, som de nu kan blive og fremstår således entydige i deres mening (Jørgensen & Phillips 1999:35-36; Laclau & Mouffe 2001:105), men da disse sedimenteringer aldrig er totale og betydninger altid kan udfordres, er der til enhver tid et latent potentiale for dislokationer (Dreyer Hansen 2006:180).

Dislokation er sedimenteringens modsætning og betyder, at noget er "ude af plads", hvorfor der eksisterer særlig åbning for nye betydningsmæssige konstruktioner (Laclau & Mouffe 2001:47-48). En dislokation kan både forekomme ved ukontrollerbare hændelser, men kan også ske gennem sproglige udfordringer via *artikulation* og *re-artikulation*. Dette skal forstås som nye strategiske sammenkædninger af tegn i forsøg på at fastholde eller udfordrer eksisterende betydning gennem alternative repræsentationer. Betydningsmæssig fastlåsning kræver således artikulation, men kan altid udfordres af re-artikulation. Det er

netop denne konstante sociale proces og allestedsnærværende magtkamp, som Laclau og Mouffe indfanger i deres diskursbegreb, hvilket vil blive uddybet yderligere i projektets teori-afsnit (Jørgensen & Phillips 1999: 36).

Denne ontologiske grundtese har været i spil allerede i vores indledende anskuelse og diskussion af problemstillingen om Joannahuset. Tidligt i processen diskuterede vi, hvordan selve oprettelsen af Joannahuset på et makroplan kunne anskues som en re-artikulation og dislokation af eksisterende børnesyn og -perspektiver samt børns muligheder for selvrepræsentation. Dermed kan det også anskues som en udfordring af myndighedernes hidtidige håndtering, rolle og inddragelse i forhold til udsatte børn og unge. Vi anerkender naturligvis, at Joannahusets oprettelse er en del af en længere samfunds- og børneinddragelsesmæssig udvikling, men har for projektmæssig præcision valgt at rette fokus mod debatten efter Joannahusets oprettelse. Her blev dislokation igen en essentiel overvejelse, da vi ved at kigge bredt på debatten kunne identificere centrale stridighedspunkter som f.eks. Joannahusets arbejdsmetoder, kommunernes rolle i forhold til udsatte børn og unge, samt hvordan udsathed overhovedet forstås. Disse centrale diskursive kamppladser blev både en relevant baggrundsviden i den senere metodiske empiriudvælgelse og tydeliggjorde dertil subjektpositioner og -identiteters centrale plads i diskurserne, hvilket i sidste ende blev et strukturerende element for analysens opbygning. Yderligere er sedimenterings- og dislokationsforståelsen også synlig i de tekstmære diskursbegreber som f.eks. element, moment og nodalpunkt, der vil blive operationaliseret i metodeafsnittet (jf. "Operationalisering"). Det er i sidste ende bevægelser og udfordringer mellem sedimentering og dislokation, der sammenstykker analysen af de fremtrædende diskurser og disses positioneringer af identiteter, hvilket videreføres til projektets afsluttende diskussion.

Abduktiv tilgang og søgestrategi

Vi har i dette projekt arbejdet abduktivt i vores litteratursøgning, hvilket betyder, at vi uden en fastlagt problemformulering har undersøgt feltet og løbende ladet den fundne litteratur være retningsgivende for videre søgninger. Vi har blandt andet søgt viden via biblioteksdata-baser, InfoMedia, Google Scholar, Joannahusets egen hjemmeside og via forskellige sociale medier, herunder LinkedIn, Facebook og Instagram, hvor Joannahuset er særligt aktivt. Som en del af en struktureret søgestrategi, der har sikret en udtømming af relevant information, har vi udarbejdet 'arbejds-papirer'. Et arbejds-papir er et dokument, hvori vi for hver læst tekst eller artikel har noteret de vigtigste pointer og hertil refleksioner om,

hvad denne kunne bidrage med i problemstillingens kontekst. Vi inddelte arbejdspapirer efter tema, eksempelvis 'lovgivning og politik', 'teori om børnesyn, børneinddragelse' og 'Joannahuset'. På den måde fungerede arbejdspapirerne som et redskab til en tematiseret videre søgning og som et redskab til effektiv vidensdeling på tværs af gruppen.

Et eksempel er, at vi gennem vores søgninger blev opmærksomme på, at Hanne Warming er bestyrelsesmedlem i Joannahuset. Da hun er forsker på børne- og ungeområdet, blev hendes forskning omdrejningspunkt for videre søgning, hvilket samtidig pegede os i retning af andet relevant litteratur på området.

På baggrund af arbejdspapirerne, blev det essentielt at udarbejde en tidslinje (Bilag 6) over vigtige tidspunkter og begivenheder, der fandt sted før, under og efter åbningen af Joannahuset. Det skabte et kronologisk overblik, der tydeliggjorde, hvilke nedslagspunkter der særligt havde betydning for dette projekt. Tidslinjen blev således lavet på baggrund af eksisterende arbejdspapirer og blev derefter et vigtigt redskab til udformningen af projektets problemfelt og empiriudvælgelsen, hvilket uddybes i metodeafsnittet.

Teori

I dette afsnit vil projektets teoretiske udgangspunkt i Ernesto Laclau & Chantal Mouffes diskursteori blive diskuteret. Afsnittet fører den analysestrategiske diskussion af begreberne, sedimentering og dislokation videre og starter derfor med deres begreber *diskurs*, *hegemoni* og *nodalpunkter*. Efterfølgende tages der fat på deres forståelse af *politik*, *magt* og *identitetskonstruktion*. Vi forsøger her at fremlægge de teoretisk relevante kernebegreber, som de er formuleret i henholdsvis Laclau & Mouffe (2001) (originalværk fra 1985), Jørgensen & Phillips (1999) og Dreyer Hansen (2006) og dertil diskutere dem i forhold til projektets interessefelt. Afsnittet har i sidste ende til formål at klarlægge den teoretiske grundforståelse, som er nødvendig for det analytiske arbejde og den senere konkrete metodisk operationalisering af diskursbegreberne (jf. "Metode").

Diskurser, hegemoni og nodalpunkter

Den sociale praksis, som begreberne sedimentering, dislokation og artikulation henviser til (jf. "Analysestrategi"), er i sidste ende det, Laclau og Mouffe udtrykker i deres diskursbegreb. *Diskurs* henviser således til selve konstruktionen af mening og skal forstås som en fastlæggelse af tegns betydning indenfor et specifikt felt (Jørgensen & Phillips 1999:36). Artikulation er i den sammenhæng begrebet for den praktiske anvendelse af diskurser. Alle tegn har således en fastlåst placering i en diskurs, hvorfor de både strukturer specifikke meningstilskrivninger og udelukker alle andre mulige betydninger. Man kan med de diskursteoretiske grundbegreber udtrykke det således, at en *diskurs* gennem *artikulation* forsøger at *sedimentere* bestemte betydninger og eroderer tegnenes flertydighed og således mindske muligheden for *dislokation*. Som et simpelt eksempel vil en diskurs, der artikulerer 'børneinddragelse', som direkte inddragelse af børnenes egne talte ord, udelukke situationer, hvor barnets fortælling inddrages igennem den voksnes genfortælling som 'børneinddragelse'. Kampen for at privilegere en specifik diskurs og dennes accept kan også refereres til som *et hegemonisk projekt*, som forsøger at få diskursen og dens betydninger til at fremtræde selvfølgelig (ibid.:48). Det er her vigtigt at understrege, at hegemoni og diskurs kan ligne hinanden, da de begge betegner en fastlåsning af betydning (ibid.:61). Forskellen er, at hegemoniske projekter skal betragtes som en form for helhedsdiskurser, der behandler større samlede konstruktioner af samfundet og fastlåser betydninger på tværs af forskellige domæner (Dreyer Hansen 2006:177).

Et essentielt teoretisk begreb i arbejdet med at synliggøre diskurser og hegemonier er *nodalpunkter* (Laclau & Mouffe 2001:112). Nodalpunkter vil i dette projekt blive brugt som de privilegerede tegn eller centre, som de andre tegn i en diskurs organiseres efter og får deres betydning i relation til (Jørgensen & Phillips 1999:37). Begrebet henviser dog også til sociale fænomener, der har en særlig diffus og tvetydig betydning. Det er i projektets brug af begrebet således både dét center en given diskurs organiseres omkring samt de flertydige udtryk, som de forskellige diskurser kæmper om at indholdsudfylde (ibid.:39).

Nodalpunkterne er derfor diskursteoriens stærkeste metodiske redskab til at identificere, hvilke tegn de diskursive magtkampe centrerer sig omkring. Derfor vil begrebet også stå centralt i den senere metodiske diskussion af diskursbegreber (jf. "Operationalisering").

Politik, magt og identitetsskabelse

Som det blev diskuteret i projektets videnskabssteoretiske afsnit, antager Laclau og Mouffe, at objektive samfundsstrukturer ikke eksisterer, men at det sociale liv derimod konstitueres gennem diskurser (Jørgensen & Phillips 1999:29). Således er diskurs og hegemoni magtbegreber, der betegner kampe om at konstruere og forme det sociale liv. Disse sociale kampe indfanges i Laclau og Mouffes forståelse af *politik*. I diskursteorien henviser politikbegrebet til selve den diskursive praksis og skabelses- og udviklingsproces – altså de allestedsnærværende magtkampe, der i sidste ende producerer og reproducerer det sociale liv (ibid.:47). Deraf er Laclau og Mouffes magtforståelse også tæt knyttet til forholdet mellem politiske kampe og de strukturer, der fremkommer objektive (ibid.:49). *Magt* er i sidste ende det, der producerer det sociale i en konstant og gensidig proces mellem skabelse af den sociale verden og udelukkelse af alternative opfattelser af den.

Politik og magt er som sådan ikke begreber, der indgår i projektets analyse. De er dog essentielle for forståelsen af, hvordan det sociale liv produceres og deraf hvordan identiteter og sociale positioner konstitueres, hvilket vil stå som en helt central del af analysen og diskussionen. Diskurser skaber verden, som vi forstår den omkring os, og som en central del af denne proces bliver vi bevidste om vores egne og andres positioner som subjekter i samfundet (ibid.:53). I indholdsudfyldelse af tegn artikuleres forståelsen af menneskers *identitet* og deres muligheder for handlen, idet diskurserne udpensler og tilbyder forskellige *subjektpositioner* (Dreyer Hansen 2006:181). Ligesom sprogets betydninger ikke er objektive, er subjektpositioner og -identiteter ikke givet på forhånd. Subjekter er organiseret relationelt i forhold til andre positioner og identitet er dermed subjektpositionen, der tilbydes

i en given diskurs. Dette gælder både produktionen af de individuelle såvel som *kollektive identiteter*. Gruppedannelse bliver efter samme diskursive dynamik et repræsentationsspørgsmål, idet sociale grupper ikke er på forhånd givet, men først eksisterer, når de artikuleres. Kollektive identiteter eksisterer deraf igen i forhold til forskelligheden fra andre identiteter og homogeniserer samtidig internt i gruppen ved at visse værdier privilegeres (ibid.:57).

Metode

Fra diskursteori til diskursanalyse

Dette afsnit vil klarlægge bevægelsen fra diskussionerne af Laclau & Mouffes teoretiske og filosofiske diskursteori til de tekstanalytiske begreber, som benyttes i projektets analyse. Afsnittet agerer således bindeled mellem teoriafsnittet og den efterfølgende operationalisering af udvalgte diskursteoretiske begreber. Dette konkrete oversættelsesarbejde af begreber er fundet nødvendigt i anerkendelsen af, at Laclau & Mouffes teori kan siges at være svær metodisk anvendelig, da deres pointer i højere grad skal anskues som en demokratiteori end metodisk diskursanalyse (Dreyer Hansen 2006:177). Her kunne vi have overvejet at kigge mod Norman Faircloughs diskursanalyse, men Laclau & Mouffes diskursteori er valgt på baggrund af dens styrke i at identificere og fremanalysere politiske både subjektive- og kollektive identiteter og grundet begreberne sedimentering (ibid.) og dislokations analysestrategiske anvendelighed, som er beskrevet i analysestrategiafsnittet. Her er det også relevant at understrege, at projektet udelukkende fokuserer på sproglige diskurser på trods af, at Laclau & Mouffe ikke selv foretager en ontologisk skelnen mellem disse og ikke-sproglige diskurser. Dette vil vi uddybe i afsnittet empiriudvælgelse.

For at systematisere det metodiske arbejde med dokumenterne har vi valgt at opstille de tekstanalytiske begreber, deres teoretiske betydning og hvert begrebs operationaliserede betydning i forhold til empirien i et analyseskema (Bilag 7). Dette valg er taget på baggrund af en række forskellige faktorer. Først og fremmest har vi forsøgt at styrke projektets analytiske udsagnskraft med inspiration fra Adcock & Collier (2001) og deres dynamiske operationaliseringsmodel (Adcock & Collier 2001:531). Her beskrives det, hvordan en analyse grundlæggende styrkes ved at de teoretiske begreber systematiseres og netop operationaliseres til analytisk anvendelige indikatorer, som kan identificeres i empirien. Denne bevægelse fra ”baggrundsbegreb” til ”systematiseret begreb” er præcis den bevægelse, der diskuteres i operationaliseringen og som vises i analyseskemaernes tredelte kolonner: ”Teoretisk begreb”, ”Begreb i empirisk forstand” og ”Spørgsmål til analytisk anvendelse” (Bilag 7). Denne tredeling tjener også til at sikre den teoretiske og metodiske transparens og forståelse for både læseren og fælles i gruppen. Analyseskemaerne tydeliggør de konkrete spørgsmål, der er blevet stillet til hver tekst og strømliner dertil den metodiske fremgang i selve kodningsarbejdet, da begreberne i analyseskemaerne starter fra mest tekstnære begreber og derefter stiger i abstraktionsniveau mod de mest metaanalytiske. Dette er i et forsøg på at

højne projektets interne validitet (Kvale & Brinkmann 2015:320). Slutteligt er hvert dokument kodet ud fra samme proces, hvor teksten først har været igennem en kodningsproces ved hvert gruppemedlem og derefter har gennemgået en sjette kodning, hvor alt samles i et fælles analyseskema og hvert gruppemedlems individuelle fund er blevet diskuteret og sammenholdt med de øvrige. Denne proces er blevet gentaget for hvert dokument for at styrke projektets metodiske kontinuitet og interkoderreliabilitet for i sidste ende at styrke projektets pålidelighed (Andersen, Laustsen & Cecchini 2020:105) Med alt dette in mente kan vi fortsætte til den egentlige operationalisering af de diskursteoretiske begreber.

Operationalisering

Følgende afsnit vil fortsætte behandlingen af Laclau og Mouffes diskursteori med fokus på at operationalisere deres begreber, så den metodiske tilgang og de dokumentanalytiske redskaber bliver tydelige. De udvalgte begreber vil primært blive diskuteret i forhold til deres betydning ud fra en empirisk kontekst og udformes derfor også som konkrete metodiske spørgsmål til dokumenterne. Afsnittet vil genbesøge begrebet som nodalpunkt, men også introducere nye begreber fra diskursteorien, herunder *elementer*, *momenter*, *differens-* og *ækvivalenskæder*.

Nodalpunkter inddrages udover dets teoretisk-analytiske relevans også som metodisk kernebegreb, da nodalpunkt er et brugbart redskab til at identificere interessante diskursive knudepunkter. Det vil altså blive brugt til at finde de kernelementer, som de forskellige diskurser kæmper om og forsøger at indholdsudfylde på tværs af empirien. Et eksempel på dette kunne være tegnet 'børneperspektiv', som ved artikulering i dokumenterne ikke vil have den samme betydning for alle aktører. Nodalpunkterne vil blive operationaliseret med udgangspunkt i analyseskemaerne (Bilag 7). Nodalpunkterne vil deraf også have en strukturerende funktion, da det benyttes til at opbygge analysen i knudepunkter og yderligere kan organisere de tegn de sættes i relation til.

I den forbindelse er det relevant at uddybe diskursbegreberne *elementer* og *momenter*. Elementer anvendes operationelt til at identificere tegn, som de forskellige diskurser forsøger at fastsætte ved at knytte dem til nodalpunkterne (Jørgensen & Phillips 1999:38).

Elementerne er de ord, der optræder uden fastlåste betydninger og som benyttes til at indholdsudfylde nodalpunktet. Hvordan benyttes eksempelvis ordet 'hjælp' i forhold til børn og unge på forskellig vis, og hvilke betydninger af 'hjælp til børn og unge' henviser dette til?

Overfor står momenter som modsat elementer er tegn, hvis betydning er fastlåst og derfor ikke optræder med tvetydig mening (ibid.:36). Således kan diskurser også formuleres som forsøg på at gøre elementer til momenter ved at reducere flertydigheden og fastsætte alle tegns betydning i en bestemt orden (ibid.:38). I denne analyse benyttes momenter konkret til at identificere de tegn, som aktører fastlåser og udelukker i betydning og som benyttes til at indholdsudfylde nodalpunkterne. Det kan i denne proces være svært at kende forskel på element og moment-begreberne og nodalpunkterne. Dette skyldes, at nodalpunkterne i sig selv er overordnede elementer, som diskurserne forsøger at sedimentere. I dette projekt vil nodalpunkter adskille sig i deres abstraktionsniveau fra elementer og momenter, da disse forholder sig til det tekstnære, og nodalpunkter vil referere til de mere overordnede diskursive betydningskampe.

Når der refereres til indholdsudfyldelse af nodalpunkter, er det nødvendigt at inddrage *ækvivalens-* og *differenskæder*. Ækvivalens og differens spiller en central rolle i diskursteorien, da de udtrykker og åbner for forståelse af den strategiske brug af diskurser i de tidligere beskrevne politiske kampe (ibid.:55). Ækvivalens henviser til hegemoniske projekter, hvor grænsen mellem de essentielle elementer i diskursen udviskes – altså optræder med samme eller lignende betydning. Elementer kædes sammen med andre elementer for at styrke eller understrege begges betydning, som i sidste ende fastlåser dem som momenter (Dreyer Hansen 2006:182). Sammenkædningen af elementer mindsker muligheden for re-artikulering og styrker sandsynligheden for sedimentering. Ækvivalens kan så at sige beskytte et diskursivt projekt og styrke dets potentielle hegemoniske position. Ækvivalenskæder vil i dette projekt blive anvendt til at belyse strategiske teknikker i forskellige diskursive udfyldninger af nodalpunkterne ved at identificere sammenkædninger af synonyme tegn og lighedstegn. Differens kan siges at have samme funktion, men med modsat bevægelse. Her sammenkædes ligeledes elementer, men der fokuseres på, hvordan de adskiller sig fra hinanden. Differenskæder er således et diskursivt redskab til at sedimentere et elements betydning ved at fremhæve forskellene fra andre elementer og bevare dets særpræg (Dreyer Hansen 2006:182).

Disse to diskursive strategier er essentielle, når det kommer til konstruktionen og artikulationen af forskellige både individuelle og kollektive identiteter, hvilket er de næste centrale analysebegreber. I analysen af identiteter er det interessant at se efter, hvordan subjektidentiteter sammenkædes med bestemte positioner eller kvaliteter. Dette enten ved deres sammenligning eller forskellighed. Spørgsmålet bliver her, hvilke positioner de forskellige diskursive artikulationer tilbyder børn og unge. I artikulationerne vil der optræde

enten individuelle eller kollektive positioner, som placeres i forhold til børn- og unge. Begge er centrale at have for øje, da positionerne netop skal forstås relationelt, hvorfor en given artikulation af for eksempel Joannahusets rolle eller ansvar vil repræsentere en særlig position for børn og unge. Slutteligt vil analysen forholde sig til de bagvedliggende antagelser diskurserne beror på. Tekstspørgsmålene bliver således, hvilke dybereliggende og potentielt ideologiske overbevisninger, der befinder sig bag det artikulerede sprog.

Empiriudvælgelse

I følgende afsnit redegøres og argumenteres for en systematisk empiriudvælgelse med formålet at udvælge hovedempiri og dermed afgrænse projektets ramme. Dokumenter kan være med til at identificere og forme et fænomen som politisk problem, hvilket påvirker samfundets politiske og sociale processer. Hertil formår dokumenter som datagrundlag at belyse de dominerende politiske problemforståelser og diskurser klarest. Gennem diskursanalytiske værktøjer bliver det muligt at fremanalysere dokumenters måde at påvirke og skabe politiske problematikker og interventioner på, hvilket gør, at dokumenter ikke er neutrale medier, men derimod grundlag for offentlige interventioner (Triantafillou 2019:155-156). På baggrund af ovenstående er det relevant at inddrage dokumenter som datagrundlag for at belyse de dominerende diskurser i mediedebatten omhandlende Joannahuset.

Projektets dokumentudvælgelse er foretaget på baggrund af tidslinjen (Bilag 6), som tidligere beskrevet i analysestrategiafsnittet. Med udgangspunkt i tidslinjen, søgte vi systematisk på mediedækningen af Joannahuset siden åbningen i 2020 og frem til nu. Her brugte vi blandt andet mediedatabasen InfoMedia. I søgningen blev det tydeligt, at der var få kritiske indslag i debatten - en artikel fra DR.dk i december 2023 og en artikelserie fra Zetland fra januar 2024. Artikelserien blev lavet på baggrund af en række klager; både klager, som DR's nyhedsartikel fremlagde i december 2023, men også klager og kritiske kommentarer fra kommunale ledere, eksperter samt børn og forældre, der tidligere har været tilknyttet Joannahuset. Artikelserien fra Zetland "På børnenes side" skabte derfor det første egentlige skillepunkt i mediedebatten omhandlende Joannahuset.

I kølvandet på Zetlands artikelserie udgav DR P1 podcasten 'Hjerne-kassen', en episode om Joannahuset. Her medvirker leder Jette Wilhelmsen, bestyrelsesmedlem Hanne Warming og socialfaglig medarbejder Amalie Georg Smistrup. Episoden handler om, hvordan og hvorfor Joannahuset blev grundlagt, og hvordan Joannahuset arbejder i praksis, ud fra et teoretisk afsæt i det nye børnesyn. Derudover forelægges de tre medvirkende en del

af den kritik Joannahuset har modtaget i Zetlands artikelserie, og på den måde bliver Hjerne-kassen det første medie, hvor Joannahuset selv offentligt reagerer på kritikken.

Jesper Dahl Kelstrup og Kennet Lynggaard (2019) inddeler dokumenter i henholdsvis primære, sekundære og tertiære. Sekundære dokumenter omhandler dokumenter tilgængelige for alle i en tidsperiode nærtstående til den situation dokumentet refererer til. Hertil tilføjes, hvordan sekundære dokumenter er relevante ved et fokus på udviklinger i mediedagsorden eller i en offentlig diskurs (Kelstrup & Lynggaard 2019:165). Både Zetland og Hjerne-kassen kan i dette projekts henseende, udledes at være sekundære kilder, der formår både at belyse samt at etablere en herskende mediedagsorden omhandlende Joannahuset.

Kennet Lynggaard (2020) redegør for en række kriterier for udvælgelse af relevante dokumenter. Et kriterium omhandler, hvordan aktører i ét dokument kan referere til øvrige dokumenter. Et andet kriterium omhandler, at afsenderen af dokumentet kan tillægges en særlig central funktion eller autoritet i feltet. Et tredje kriterium baseres på et dokumentets legitimitet på baggrund af hvilke aktører der er involveret (Lynggaard 2020:191). Medierne Zetland og Hjerne-kassen er afsendere af henholdsvis ”På børnenes side” og podcasten ”Joannahuset”. Udvalget af netop disse to dokumenter blev blandt andet foretaget på baggrund af de medvirkende aktører. I Zetlands artikelserie medvirker både forældre, der har indgivet klager, børn som tidligere har været brugere af Joannahuset, forskere og kommuner. Disse aktører kan identificeres som værende både primære og sekundære i debatten. Hertil kan de tre medvirkende i podcasten, Jette Wilhelmsen, Hanne Warming og Amalie Georg Smistrup, defineres som primære aktører i mediedebatten, da de alle repræsenterer Joannahuset. Lynggaard (ibid.:192) nævner afslutningsvis kriteriet om generering af et dokument indenfor en specifik tidsperiode, hvor en debat kan afdækkes. Både Zetlands artikelserie samt Hjerne-kassen er udgivet inden for en begrænset tidsperiode på en uge. Zetland udgiver, efter de fire første artikler, to opfølgende artikler i maj 2024. I dette projekt inddrager vi udelukkende de fire første artikler i artikelserien ”På børnenes side”. Dette er valgt, da disse fire artikler er udgivet inden for samme tidsperiode, men ligeledes da vi i tidslinjen kan se, hvordan de bliver startskud for kritikken af Joannahuset i mediedebatten.

Med projektets udvalgte dokumenter, er det relevant at belyse, hvad Zetland og podcasten Hjerne-kassen repræsenterer. Zetland er et digitalt medlemsbaseret nyhedsmedie, hvilket betyder at artiklerne ikke er tilgængelige for alle. Zetland laver derudover graverjournalistik (Zetland 2024a). Modsat er Hjerne-kassen udgivet af DR, Danmarks største public service kanal, som er statsfinansieret og tilgængelig for alle. Hjerne-kassen er en podcast, der udkommer ugentlig, hvor formatet er, at værten Peter Lund Madsen undersøger

forskellige emner, sammen med relevante eksperter. Værten binder ugens emne op på sin egen ekspertise indenfor hjernevidenskab og psykiatri (DR 2024).

Analyse

I dette afsnit analyseres dokumenterne: Zetlands artikelserie “På børnenes side” og podcasten “Hjerneboksen på P1” med afsæt i Laclau og Mouffes diskursteoretiske begreber og operationaliseringen af disse, der er redegjort for i forrige afsnit. Analyseafsnittet består af fire afsnit. Undervejs i hvert analyseafsnit inddrages begrebet problemforståelser (Juhl 2024) til at belyse, hvordan diskurserne udtrykker forskellige forståelser af “udsatte børn og unge problematikken” og hvilken “nødvendig” politisk handling diskurserne strategisk er rettet imod (Juhl 2024:6-7).

I første afsnit, “Joannahuset som krisecenter”, analyseres, hvordan Joannahusets virke og funktion bliver artikulert og formuleret af Joannahusets egne aktører. Hanne Warming, Jette Wilhelmsen og Amalie Georg Smistrups udtalelser vil fremgå omskifteligt som udtalelser om eller artikulering af Joannahuset. Afsnittet inkluderer, hvordan Joannahuset retfærdiggør og positionerer deres funktion som et krisecenter i samfundet, både professionelt og i praksis. Samtidig vil denne positionering stilles op imod dele af den kritik, som bliver præsenteret i Zetlands artikelserie.

Andet afsnit, “Joannahusets metoder” er inddelt i tre: ”rettighedsbaserede rådgivning”, ”samarbejde og brobygning” samt ”underretninger og anbringelser”. I de tre afsnit analyseres, hvordan Joannahusets og Zetlands forskellige artikuleringer af Joannahusets metoder, kommer til udtryk i en diskursiv kamp – en kamp, der også udspringer af forskellige problemforståelser.

I afsnit tre “Det professionelle system” undersøges ‘det professionelle system’ som nodalpunkt. ‘Det professionelle system’ er en betegnelse, der i dette projekt er fællesnævner for det, Joannahuset i Zetlands artikelserie sættes i modsætning til, nemlig kommuner, skoler og andre faglige aktører. I afsnittet analyseres hvordan Joannahuset artikuleres til ikke at være en del af ‘det professionelle system’ gennem forskellige elementer og citater fra både Zetland og Hjerneboksen. Dette holdes igen op imod de forskellige problemforståelser, der kommer til udtryk hos Zetland og Joannahuset.

I sidste afsnit, “Børn og unge”, analyseres, hvordan elementerne ‘børn’, ‘børn og unge’ og ‘unge’ bliver indholdsudfyldt som nodalpunkter. I den forbindelse analyseres hvordan både Zetlands og Joannahusets beskrivelse af den målgruppe, der kan få hjælp i Joannahuset, bliver artikulert. I den forbindelse analyseres også her for, hvordan Zetland diskursivt og genremæssigt rammesætter deres artikulation, og dette kobles også op på problemforståelser.

Joannahuset som krisecenter

I både Hjerne-kassen og Zetlands artikelserie beskrives det, at Joannahuset er opkaldt efter Kim Larsens sang "Joanna". Joannahuset anvender Kim Larsens sang til at beskrive, Joannahuset som et sted, "*hvor man ikke bare skal passe sig selv*" (Bilag 1:4; Bilag 5:8). Joannahuset beskriver på baggrund af ovenstående, hvordan man som barn eller ung i krise, kan komme i krisecentret uden at føle sig alene, og hvor der altid er voksne at tale med.

Gennem Zetlands artikelserie beskrives Joannahusets arbejde med sårbare børn og unge ud fra momenterne: 'nyskabende' og 'nybrud' (Bilag 1:1-2). Momenterne bliver præsenteret og anvendt på tværs af Hjerne-kassen og Zetland. Af Zetland beskrives krisecentret som nytænkende på følgende måde: "*Et privat krisecenter, der er blevet hyldet af både politikere, skuespillere og influencere for deres nyskabende tilgang til at hjælpe udsatte børn og unge*" (Bilag 1:1). Denne kobling til skuespillere og influencere giver 'nyskabende' en mere 'poppet' betydning. Dette skaber en negativ og næsten useriøs artikulation af, hvad Joannahuset kan bidrage med. Adskillige gange beskriver Zetland desuden Joannahuset med elementet: 'Danmarks første krisecenter' (Bilag 1:1). At Joannahuset er 'Danmarks første krisecenter' kan siges at være en reel information til læseren, men Zetland anvender elementet otte gange gennem artikelserien, hvilket giver Joannahuset en nærmest ironisk klang. Overfor dette artikulerer Wilhelmsen, i forbindelse med sit svar på noget af den kritik Zetland fremlægger, at: "*Joannahuset er et nybrud*" og udtaler i den forbindelse at der er nogen "*der vil synes, det her er en dårlig idé*" (Bilag 2:2). I denne mere forsvarende kontekst beskriver Wilhelmsen Joannahuset som værende et 'nybrud', og at det dermed er i en udviklings- og læringsproces som krisecenter.

Wilhelmsen, Warming og Smistrup artikulerer i Hjerne-kassen Joannahuset som et krisecenter ved hjælp af elementer som: 'husly', 'pause', 'helle', 'ro', 'hjælpe', 'tillid' samt 'åben-dør-princip', '24/7 året rundt', 'rækker ud på eget initiativ', 'et rart sted at komme hen' og 'hjemlige rammer' (Bilag 5:10-14). Denne ækvivalenskæde beskriver krisecentret som et sted, hvor børn og unge kan komme, når de befinder sig i både akutte- og mindre akutte situationer. Wilhelmsen udtaler desuden: "*[...] det her med at være et sted, i den fase, hvor børn og unge rækker ud på eget initiativ [...] er utroligt vigtigt for Joannahuset.*" (Bilag 5:13) og det sætter netop fokus på, at Joannahuset ikke er et sted, hvor børn og unge bliver tvunget eller anvist til at tage hen. Denne fortælling bekræftes også af Zetland, der beskriver adgangen til krisecentret således: "*Man kunne bare dukke op, fik eleverne at vide. Døgnet*

rundt. Og så kunne man få al mulig hjælp. Intet var for stort eller for småt.” (Bilag 1:4) samt: “her siger man aldrig nej til en ung” (Bilag 1:4,8).

I Hjerne-kassen artikulerer Smistrup krisecentrets funktion med elementerne: ‘selv vælger’, ‘henvende’, ‘rådgivning’, ‘vejledning’, ‘håndtere problemer’, ‘hverdag’ (Bilag 5:8). Hertil nævnes af både Wilhelmsen, Warming og Smistrup: ‘retshjælp’, ‘møder’, ‘omsorgsopgave’, ‘visiterer’, ‘retshjælp’ (ibid.:13), ‘rettighedsbaseret rådgivning’, ‘børnevenlig’ samt ‘samarbejde’ (ibid.:15). Elementerne skaber en positiv indholdsudfyldelse af Joannahusets funktion, der handler både om omsorg, samarbejde og rettigheder. Jette Wilhelmsen tegner samtidig en tydelig grænse mellem Joannahusets og kommunens arbejde og ansvar over for de børn og unge, der henvender sig. Hun udtaler i Hjerne-kassen, at det er:

“[...] kommunerne der har nøgle til ligesom at hjælpe de her børn [...] og det er dem, der har beføjelserne til også at træffe beslutninger i de her sager.” og senere udtaler hun: *“[...] det er jo i sidste ende systemet der – altså kommunerne – som skal tage beslutningerne, træffe afgørelser på et tilstrækkeligt oplyst grundlag. Der ligger ansvaret.”* (Bilag 5:17).

Wilhelmsen gør det således klart, hvad der ikke er en del af Joannahusets arbejdsopgaver og ansvar. I forbindelse med at Wilhelmsen forelægges en række klager fra kommunerne, som mener, at Joannahuset presser dem til at anbringe børn og unge, udtaler hun at:

“Jeg tror på, at kommunerne selvfølgelig træffer de rigtige beslutninger. Og hvis det sker (unødvendige anbringelser. red.), mener jeg bestemt ikke, at det kan være vores (Joannahuset red.) ansvar.” (Bilag 3:5).

Wilhelmsen understreger således flere gange en artikulation af kommunernes rolle som ansvarshavere og beslutningstagere, og at Joannahusets rolle som krisecenter i den forbindelse alene er at bringe barnets egen stemme i spil.

Joannahuset som kriseskabende center

Ud fra en aktindsigt i kommunale klager, beskriver Zetland, hvordan kommunerne problematiserer og kritiserer Joannahusets arbejde som krisecenter. Zetland bruger elementerne: ‘konfliktniveau’, ‘eskalerer’, ‘alvorlige samarbejdsproblemer’, ‘umuliggør dialog’, ‘rådgivning presser børn og unge’, ‘konsekvenser’, ‘uenighed’ og ‘fagligt uetisk’ (Bilag 3:5). Pia Fusing Nielsen, centerchef for Center for Børne- og Ungerådgivning i Ballerup Kommune, artikulerer i forlængelse heraf følgende elementer: ‘ikke andre sandheder’, ‘ensidigt’, ‘imod deres faglighed’ (Bilag 3:7), hvorefter Zetland bruger

elementerne: 'konfliktoptrapping' og 'indblanding'. Det bliver således klart, at Joannahuset kritiseres for deres arbejdsmetoder og fremstilles som værende mere modarbejdende end samarbejdende i relation til kommunerne. Dette understøttes desuden af, at der i to unges sager ved kommunen ikke var bekymring for deres trivsel, ” [...] før Joannahuset kom ind i billedet” (Bilag 1:7). Her tydeliggøres, hvordan Zetland fremstiller Joannahuset som et krisecenter, der i højere grad skaber problemer i de unges liv frem for at hjælpe dem: “[...] udsatte børn og unge er endt som mere udsatte af at komme i Joannahuset” (Bilag 3:5).

Zetland interviewer i artikelserien Christian Lausten, som er specialpædagog på et opholdssted i Gentofte. Han stiller sig kritisk over for Joannahuset og sammenkæder det med elementerne: 'fastholdt unge', 'tilbud', 'attraktive', 'kravløse', 'spændende', 'uforpligtende', 'spolerede arbejde' (Bilag 3:1). I den forbindelse supplerer Albertslund Kommune med: 'overstrømmende gavmildhed' (Bilag 1:6). Zetland fremstiller med disse udtalelser Joannahuset som et krisecenter, hvor børn og unge bliver lokket til med gavmilde tilbud og gaver og som dermed spolerer arbejdet for de øvrige professionelle, der er involveret i børnenes og de unges sager. Beskrivelsen af Joannahuset som kravløse og uforpligtende understøttes i artikelserien af udtalelser fra Ida, Noah og Yusuf, som tidligere har været tilknyttet Joannahuset, og som hvis udtalelser Zetland blandt andet bygger en stor del af den samlede kritik på. Ida, Noah og Yusuf beskriver Joannahuset med elementerne: 'teenagedrømmeverden', 'et sted hvor vi bare hygger', 'fritidsklub', 'paradis' (Bilag 1:6), 'oase for teenager' samt 'det vildeste sted' (Bilag 2:8). Elementerne skaber tilsammen en ækvivalens, der udleder en forståelse af Joannahuset som værende mere et klubhus end et krisecenter, der i høj grad resonerer med førnævnte kritik fra kommunerne. Zetland beskriver, hvordan Ida allerede modtog hjælp, før hun henvendte sig til Joannahuset: ”*Det professionelle system var altså i fuld gang med at hjælpe børnene*” (Bilag 1:7). Citatet sætter både Joannahuset i differens til 'det professionelle system', men ligeledes udtrykkes en frustration over, at de børn og unge, der begyndte at komme i Joannahuset, allerede fik den nødvendige hjælp, og dermed eskalerede problemerne da Joannahuset bliver indblandet. Dette understøttes, af Lausten, som udtaler følgende i forbindelse med, at en 13-årig anbragt pige, hellere ville opholde sig hos Joannahuset, end på opholdsstedet:

“Vi oplevede, at det var rigtig svært for os at komme ind. De havde planlagt tøseaften, hvor de flettede hår og lavede sminke [...] som ville være mere oplagt [...], hvor barnet rent faktisk var anbragt. Hvor fagprofessionelle kunne gå ind og bygge videre på en relation.” (Bilag 3:6).

Lausten beskriver, hvordan Joannahuset modarbejder de fagprofessionelle medarbejdere på opholdsstedet, i deres relationsarbejde med pigen. Hans anvendelse af "fagprofessionelle" skaber en differens til de ansatte i Joannahuset og fremstiller medarbejderne i krisecentret som værende *ikke* fagprofessionelle. Både Hanne Hartoft og Lene Mosegaard Søbjerg, to eksperter Zetland har interviewet, beskriver samme opfattelse af Joannahuset. De beskriver krisecentret med elementerne: 'uprofessionelt', 'ikke imponeret', 'forfejlet' (Bilag 2:7). Zetland skaber således en fortælling om, hvordan Joannahuset er uprofessionelt, ufagligt, mere en ungdomsklub og hvor børn og unge ikke får den nødvendige hjælp og støtte.

Joannahuset som pandekagehus

Det er interessant at bide mærke i, hvordan der i Zetlands artikelserie bliver brugt eventyr som diskursiv type eller genre. Dette til at indramme udlægningen af blandt andet Ida og Noahs forløb i Joannahuset. "*Der var pandekager om morgenen[...]*" (Bilag 1:1). Sådan indledes første artikel, og selvom 'pandekager' bliver nævnt få gange, er det et tegn, som ses i en ækvivalenskæde med 'ubegrænset slik', 'ingen sengetider'(ibid.), 'få regler', 'Playstation', og dét som 'en teenager altid vil foretrække'; noget som udefra set 'kan virke uskyldigt', men som ifølge Zetland ødelægger kommunen og familiens arbejde med børnene (Bilag 4:6). Zetland beskriver desuden, at: "*Når man taler med de unge, så får man det indtryk, at stedet fungerer meget som et ungdomshus. Næsten som et pandekagehus.*" og senere "*De siger, at de oplever det mere som en ungdomsklub end et krisecenter.*" (ibid.). Dermed skabes ækvivalens mellem de unges oplevelse af Joannahuset, 'pandekagehus' og 'ungdomshus'. Selvom ungdomshus ikke bliver brugt andre steder, bruges beskrivelsen af krisecentret som en 'grænseløs ungdomsklub' gentagende gange (Bilag 1:11; Bilag 2:2; Bilag 3:2).

Grunden til, at beskrivelsen af Joannahuset som et pandekagehus er interessant, er, at det skaber associationer til Grimms eventyr om "Hans og Grete". Her bliver to søskende efterladt alene og forsultne i skoven af deres - i hvert fald ene - omsorgssvigtende forældre. Forvildet finder Hans og Grete vej til det sagnomspundet pandekagehus, der som et overflødhedshorn forekommer dem som svaret på deres hungrende behov. Huset ejes som bekendt af en ond heks, der ved første møde virker ganske uskyldig og fremstår som en rar gammel kone. Hun tager dem i hånden, leder dem ind i huset, fylder dem med ekstra søde sager og giver hver af børnene en blød seng. Men heksen er en heks, børnene fedes op med

det formål at skulle spises. Heldigvis slipper børnene væk og iler hjem til faderen, som i første omgang egentlig ikke var vild med sin kones idé om at skille sig af med børnene (Grimm & Grimm 2018).

Grimms fortælling bliver analogi for Zetlands fortælling om Joannahuset og de omtalte børns forløb heri. På samme måde som pandekagehuset er en forlængelse af heksen selv, så sættes der i artikelserien lighedstegn mellem Joannahuset og Jette Wilhelmsen (Bilag 1:1-2).

“Noah var sammen med klassekammeraten Ida og skolens øvrige ældre elever inviteret til et oplæg i foredragssalen. Det handlede om et sted, man kunne gå hen, hvis man havde problemer. Et krisecenter, som de voksne kaldte Joannahuset.” (Bilag 1:4).

Ida og Noah er ikke nødvendigvis direkte sammenlignelige med Hans og Grete, men formuleringen af de to unges introduktion til Joannahuset bærer episk narrative træk og i fortællende stil beskrives det nærmest som helten i eventyrets introduktion til en magisk rejse. Noahs aktive rolle i ‘eventyret om Joannahuset’ synes at være marginal, da hans forløb med krisecentret aldrig udmunder i en reel anbringelsessag hos kommunen, og da hans forældre ender med at ‘få ham ud’ i tide (Bilag 1:12). Hans historie bliver dog brugt til at kontrastere Idas, hvor det i modsætning til Noah *“[langt fra går så let]”* (ibid.). Ida synes at få karakteristika fra både Hans og Grete. Hun er dén, der bliver ‘fedet op’ med rådgivningen i Joannahuset. En rådgivning, der resulterer i udformningen af en underretning (Bilag 2:3-4), og i at hun: *“ikke engang [vil] tale med [sine forældre] længere”* (Bilag 2:1). Samtidig beskriver Ida selv efterfølgende omkring underretningen: *“Jeg følte mig stadig lidt presset [...] Jeg føler bare, at [Joannahuset] på en måde ville blive gladere, hvis jeg skrev det her.”* (Bilag 2:10). Da underretningen i første omgang ikke resulterer i en anbringelse, føler Ida sig *“super vred og skuffet over Joannahuset,”* (Bilag 2:5) men med ‘heksen’ Jette Wilhelmsens indblanding ender Ida på et anbringelsessted for udsatte og kriminalitetstruede unge. Dette er med forældrenes modvillige velsignelse, da det handlede mest om *“at få Ida væk fra Joannahuset”* og i stedet over *“i trygge hænder med forstandige voksne”* (ibid.). Glæden er dog kort for forældrene. En dag, da Ida ikke er mødt i skole, opsøger en af anbringelsesstedets pædagoger Joannahuset, og *“dér sad Ida nu og spiste pandekager”* (Bilag 2:6). Umiddelbart efter formuleres det, at Joannahusets svar til kritikken fra kommunen om Idas fortsatte færd i krisecentret er, at *“ungerådgivning altid har åben for de børn, der må ønske det.”* (Bilag 2:6). Igen skabes der ækvivalens mellem ‘pandekager’ og ‘ungerådgivning’.

For at belyse Hans og Grete-analogien yderligere kan man kigge på det tredje barn, Yusuf. Selvom Zetland fastslår, at *“hvad der er sandheden i Yusufs historie, kan [Zetland] ikke endegyldigt dokumentere,”* (Bilag 2:9) så fremstilles han som eksemplet på ét af de børn, der bliver ‘fedet op’ af Joannahusets ‘pandekager,’ men aldrig når væk fra ‘heksen’. Yusuf ender med at blive anbragt, som resultat af underretningen formuleret af Yusuf selv i samarbejde med Joannahuset, men efter sine oplevelser med Joannahuset *“håber, at han på et tidspunkt kan flytte hjem til sine forældre igen”* (Bilag 2:9).

Den analogiske forbindelse mellem Grimm og Joannahuset bliver vigtig for at spore sig ind på, hvad Zetland artikulerer som krisecentret og Wilhelmsens motiv for at rådgive unge og anspore dem til anbringelse. Ikke alene får Joannahuset presset dårlige beslutninger igennem for barnet, men de ønsker ligefrem at få børnene anbragt så hurtigt som muligt på trods af, at kommunen ikke synes, at det er en god beslutning. Når dette sammenholdes med de tidligere beskrivelser af Joannahuset som manipulerende, lokkende, kidnappende og eskalerende kan det tolkes, at Zetlands udlægning nærmest tillægger Joannahuset et underliggende motiv, som ikke er for ‘barnets bedste’ (Bilag 3:5).

Joannahuset bliver beskrevet som, at de ‘inkarnerer’ (Bilag 1:2) den udvikling af og ‘passer perfekt ind’ (Bilag 1:5) i det børnesyn, som præger politisk beslutningstagning på området. Dermed bliver den metaforiske kobling, at heksens motiv om tilbøjelighed for velernæret barnekød sammenlignelig med en politisk agenda fra Wilhelmsens side, om at gennemtvinge et paradigmeskifte inden for børneinddragelse, og Joannahusets rolle som krisecenter, bliver rammen for denne gennemtvungning og anbringelserne værktøjet.

Opsamling og problemforståelse af “Joannahuset som krisecenter”

Gennemgående for ovenstående differentiering mellem Joannahuset og ‘det professionelle system’ udspringer af forskellige problemforståelser. Joannahuset har en forståelse af, at de børn og unge, som henvender sig hos dem, har brug for og ret til at blive hørt – dette uanset om der allerede er en sag i kommunen, eller om forældrene er enige i børnene og de unges oplevelser. Joannahusets problemforståelse er i den forbindelse, at børn og unge selv kan vurdere, hvorvidt de er i krise. Modsat repræsenterer Zetland en anden forståelse af problemet. Netop at Joannahuset synes at blande sig i sager, der ligger uden for deres beføjelsesområde, og i den forbindelse ender de med at eskalere barnets situation. Dermed er det Zetlands opfattelse, at Joannahuset ikke er til for barnets bedste.

Joannahusets metoder

I dette afsnit analyseres, hvordan forståelsen af Joannahusets arbejdsmetoder i mødet med de børn, der henvender sig Joannahuset, sedimenteres og artikuleres. Afsnittet er inddelt i de tre metoder, der forstås som elementer: 'Rettighedsbaseret rådgivning', 'samarbejde og brobygning' og 'underretninger og anbringelser'.

Rettighedsbaseret rådgivning

Som tidligere beskrevet mødes børn og unge, der henvender sig i Joannahuset med tilbud om omsorg, rettighedsbaseret rådgivning og husly (Bilag 5:10). Smistrup beskriver i Hjerneekassen, at rettighedsbaseret rådgivning er noget af det, der fylder mest, når børn og unge henvender sig hos dem. Hun beskriver det således:

"[...] vi rådgiver børn om, hvad er dine rettigheder, hvad er dine muligheder lige præcis i den situation, du står i [...] vi prøver at samarbejde med barnet om at sætte ord på, hvordan ser du din situation, hvad er dit perspektiv på den her situation, og med min viden som fagperson, hvad er det så, jeg kan råde dig til at gøre eller vejlede dig i, hvad du har mulighed for at gøre [...]" (Bilag 5:15).

Elementerne 'dine rettigheder', 'dine muligheder', 'dit perspektiv', 'min viden som fagperson' og senere elementer som 'indflydelse', 'fremme' (Bilag 5:15) og 'ligeværdige', 'ligestillede', 'medborgere' (Bilag 5:18) skaber en ækvivalenskæde, der understreger, hvordan Joannahuset sedimenterer den rettighedsbaserede rådgivning som et middel til at sikre at barnet inddrages og høres i sin sag. Derudover bruges elementer som 'åbne op for', 'kontakt', 'hjælpe', 'ansvarlige', 'tillid', 'relationer', 'barnets perspektiv', 'sammen med barnet' og 'indflydelse' (Bilag 5:14-15). Gennem denne ækvivalenskæde artikuleres Joannahusets rådgivning som en metode, der understøtter barnets egne fortællinger og oplevelser gennem relationelt arbejde og tillid til de voksne i Joannahuset, som med den viden, de får, hjælper barnet med at etablere kontakt til relevante myndigheder.

Modsat artikulerer Zetland en anden fortælling om den rettighedsbaserede rådgivning børn og unge tilbydes om natten, når forældre ikke samtykker til husly. I artikelserien bringer Zetland en beskrivelse af, hvordan en forælder oplevede at gå fra at have en skoletræt teenager, til at have en søn der opholdt sig i Joannahuset, hvor de voksne mente, at han var i krise og udsat for omsorgssvigt, og derfor ikke ville sende ham hjem. En oplevelse, der ifølge forælderen føltes "*[...]næsten som en kidnapning*" (Bilag 1:10). Ydermere beskriver Zetland Joannahusets omsorg, rådgivning og husly med elementerne 'eskalerede konflikten' (Bilag

1:1), ‘overdramatisering’ og ‘tilbagegang i en unges udvikling’ (Bilag 3:4) ‘faglig uetisk’ (Bilag 3:6), ‘skubber væk fra familie’ (Bilag 4:7). Elementerne skaber en ækvivalenskæde, der artikulerer en fortælling om Joannahusets tilbud om rettighedsbaseret rådgivning døgnet rundt som en tilbageholdelse af børn mod forældrenes vilje. Herudover optræder elementet ‘manipulerer’ otte gange på tværs af artiklerne, når Zetland beskriver den rådgivning Joannahuset tilbyder. Zetland stiller altså manipulation i direkte ækvivalens med Joannahusets rådgivning.

Rådgivningen bliver i Zetlands artikelserie et omdrejningspunkt, da dét samtykke, som forældrene på daværende tidspunkt skulle give før krisecentret kunne tilbyde husly, kunne omgås ved at tilbyde den unge rådgivning i nattetimerne. Når den unge ikke får en seng at sove i, definerer Joannahuset det som rådgivning og ikke husly, og så længe den unge modtager rådgivning, vil personalet ikke udlevere barnet til forældrene mod barnets vilje (Bilag 1:9). Zetlands påstand om, at rådgivningen er ufaglig understøttes af Yusuf, som blev anbragt på et opholdssted efter et forløb i Joannahuset. Han beskriver ligeledes, at Joannahuset er et sted, hvor de voksne ‘ansporede’ og ‘brainwashedede’ ham til at overdrive i underretninger, og *“de får dig til at tænke, at det er noget kæmpe stort. Det er unormalt psykotisk eller sådan noget... så siger de, at du skal blive anbragt.”* (Bilag 2:9). Det står således klart, hvordan Zetland artikulerer Joannahusets rådgivning og arbejdsmetoder som manipulation af børn og unge.

Samarbejde og brobygning

Samarbejde og brobygning er to begreber, der beskriver Joannahusets arbejde med henholdsvis børn, forældre og kommuner. Wilhelmsen, Warming og Smistrup bruger ordet ‘samarbejde,’ når de beskriver, hvordan Joannahuset samarbejder *med* barnet omkring dets sag (Bilag 5:15-20), og som noget både forældre og forskellige aktører i det professionelle system skal med barnet (Bilag 5:24). Det er en essentiel skildring, at ‘samarbejde’ i Joannahusets brug aldrig henviser til selve processen mellem Joannahuset og kommunerne¹, men derimod artikuleres samarbejde som processen mellem Joannahuset og barnet og videre mellem barnet og kommunen:

¹ Af Ankestyrelsens undersøgelse af Joannahuset (2023:5) fremgår det ligeledes i en fodnote, at: *“Joannahuset påpeger, at de brobygger til kommunen og betegner samarbejdet som relationen mellem kommunen og de unge. Joannahuset bruger altså ikke selv ordet samarbejde om deres kontakt til kommunen.”* I afsnittet redegøres for, hvordan det artikuleres i empirimaterialet.

"[...] Så vi prøver at samarbejde med barnet om at sætte ord på, hvordan ser du din situation, hvad er dit perspektiv på den her situation..." (Bilag 5:15).

Og:

"Og vi skal ligesom på en eller anden måde få parterne til at - de forskellige aktører til at tale sammen og få samarbejdet med det her barn." (Bilag 5:24).

Dertil sammenkædes 'samarbejde' i mange tilfælde med tegnene 'prøver', 'opnå', 'lykkes' og 'formål' af de tre hovedaktører fra Joannahuset (Bilag 5:24). Samarbejde artikuleres således som en del af Joannahusets overordnede mål, og derudover har Joannahuset til formål at bringe netop dette samarbejde ind i relationen mellem barnet og kommunen i selve sagsbehandlingen:

"(...) vi har kun interesse i, at de børn og unge, der kommer inde hos os opnår nogle gode samarbejder med de forskellige parter, der har en rolle i de her børn, og det jo både familie - altså det private netværk - men også det professionelle netværk." (Bilag 5:24).

At Joannahusets overordnede mål er at samarbejde med børnene og etablere samarbejde mellem børnene og kommunen, kan forekomme som en ret banal pointe. Men det essentielle er, at 'samarbejde' gentagende gange bliver sammenkædet med 'at lytte' og 'barnets stemme' (Bilag 5:15-22). Når 'samarbejde' bliver artikuleret således, bliver det samtidig Joannahusets begreb for at inddrage børn og unges egne perspektiver og stemme i sagsbehandlingsprocesserne. Ved at hjælpe børnene med at italesætte deres egen stemme, ønsker og behov forsøger Joannahuset at sikre, at kommunerne bliver opmærksomme på barnets perspektiver og dermed bringe flere nuancer ind i beslutningstagningen.

Til 'samarbejde' er elementet 'brobygning' tæt knyttet. Modsat 'samarbejde' henviser 'brobygning' netop til processerne mellem Joannahuset og kommunerne eller andre relevante instanser:

"Men Joannahuset er ikke en livslang løsning. Så derfor er brobygningen en meget stor del af vores arbejde og i langt de fleste tilfælde, så vil det være det sociale system og myndighederne, vi brobygger til og hjælper barnet med at blive kompetent til at indgå i et samarbejde med sin socialrådgiver i kommunen." (Bilag 5:18).

Idet Joannahuset ikke er en permanent løsning, er deres vigtigste opgave at 'brobygge' mellem barnet og det øvrige system. Brobygning ækvivaleres med tegnene 'hjælpe', 'sikrer', 'stemme kommer i spil', 'står ved siden af barnet' og 'kommunen sammen med barnet'

(Bilag 5:15, 18, 22). Således skildrer Joannahuset konsekvent mellem, når de 'samarbejder,' og når de 'brobygger'. Det er væsentligt at bemærke, at det, der beskrives som en ensidig tilgang, manglende samarbejde med kommunerne og et pres, netop også er det. Joannahuset beskriver som en nødvendig tilgang for at sikre barnet og den unges stemme og inddragelse i sagsbehandlingen.

Underretninger og anbringelser

Et af de ord, der optræder flest gange på tværs af særligt Zetlands artikler, er ordet 'underretning(er)' (Bilag 2-4). Det beskrives gennemgående, hvordan kommunerne får tilsendt mange underretninger på eksempelvis Ida (Bilag 2:5) og i visse tilfælde får underretninger på "*...de samme børn dagligt.*" (Bilag 3:4). Dette ses i beskrivelsen af forløbet med den 13-årig anbragte pige og Ballerup Kommune:

"Kort efter begyndte Joannahuset også at kontakte kommunen for at få pigen anbragt et nyt sted, ligesom kommunen modtog seks underretninger fra den unge i samarbejde med Joannahuset." (Bilag 3:6).

'Underretninger' beskrives således af Zetland som én af Joannahusets generelle metoder til at skabe kontakt til kommunerne og én af de officielle og retslige metoder, som de tilbyder børnene og de unge hjælp til. Det interessante er dog, at 'underretninger' flere gange artikuleres ækvivalent med elementer, der beskriver negative konsekvenser for kommunerne eller for børnene. Kommunerne føler sig 'presset', 'udstillet', 'nødsaget til at klage til tilsynet' og oplever, at Joannahuset 'modarbejder' dem igennem den 'store mængde' og 'insisterende' 'underretninger' (Bilag 3:4). Da kommuner, som Zetland også pointerer, skal "*... reagere allerede indenfor 24 timer*" på en underretning, må de derfor handle med det samme (Bilag 2:5). Underretningerne skal i Zetlands udlægning ikke bare forstås som et redskab til kontakt mellem Joannahuset og kommunen, der skal hjælpe barnets position, men som en arbejdsbyrde, der presser kommunerne til at måtte håndtere flere sager hurtigere end de rent faktisk kan. Endda en arbejdsbyrde, som Joannahuset bevidst 'tvinger' kommunerne ud i (Bilag 2:5). Dette 'pres' er i sidste ende ikke kun et problem for kommunerne, som får travlt med at reagere på underretningerne men også for børnene, da kommunerne må træffe beslutninger uden de nødvendige nuancer: "*Fordi vi kommer til et punkt, hvor man kan se, at det pres, som bliver lagt fra Joannahuset, ikke ender ud i noget godt,*" siger Malene Thackrah, som er tidligere leder i Høje-Taastrup kommune og slutter med disse ord: "*Vi sidder i hvert fald med den følelse, at vi bliver presset til at gennemføre nogle anbringelser,*

som ikke er fagligt forsvarlige. For at sige det sådan helt ligeud.” (Bilag 3:8).

’Underretninger’ sedimenteres i Zetland-artiklerne, som et redskab Joannahuset overlagt bruger til at presse kommunerne til hurtige beslutninger, der ender med at få negative konsekvenser for børnenes situation, da de undergraver det faglige grundlag. Joannahusets ageren i forhold til kommunerne anses således ikke for børnenes bedste, da underretningerne ender med at skade fagligheden i børnenes sagsbehandling.

Det er desuden interessant, hvordan ’brobygning’ og ’underretter’ (Bilag 5:22) sammenkædes i Zetlands artikulering af Joannahusets ensidige tilgang og pres på kommunen. Når Joannahuset sender underretninger til kommunen i det omfang de gør, er det altså et redskab til at brobygge til kommunen, og dermed gøre dem opmærksomme på barnets eget perspektiv og sikre at dette inddrages i beslutningsprocesserne. Igennem disse kæder kan man sige, at ’underretning’ i Joannahusets egen artikulering sammenkædes synonymt med ’samarbejde’, hvilket må siges at være den stik modsatte betydning af ’underretnings’ - elementet end den, som Zetland forsøger at sedimentere. Det betyder også, at Joannahusets underretninger i deres egne øjne ikke svækker fagligheden i kommunens beslutninger, men tværtimod sikrer, at kommunens faglighed bliver styrket ved at have blik for barnets perspektiv og inddragelsen af barnet i processen (Jf. Afsnittet: “Joannahusets bidrag”).

Et andet gennemgående element i empirien, der skildrer forskelle i forståelsen af mål og metode mellem Zetlands og Joannahusets udlægning, er ’anbringelse’. ’Anbringelse’ sammenkædes ved flere lejligheder af Zetland også med det ’pres’ (Bilag 3:4-5; Bilag 4:1), som kommunen oplever Joannahuset sætter dem under. På samme måde, som ved elementet ’underretning’, synes det, at anbringelserne svækker fagligheden. Dette ved at anbringelserne kædes sammen med elementerne ’unødige’, ’dårlig ide’ og bliver ’presset’ igennem. Ikke alene anses anbringelserne som en metode og et mål (jf. “Joannahuset som pandekagehus) ifølge Zetlands udlægning, men det bliver samtidig ved flere lejligheder kommunens og forældrenes sidste nødbremse for at få de unge væk fra Joannahuset. I tilfældet med Ida beskrives anbringelsen som en ’lappeløsning’ og en ’midlertidig pauseplads’, hvilket bliver fulgt op med dette citat fra Idas mor: *“Det var faktisk mest af alt for at få Ida væk fra Joannahuset.”* (Bilag 2:5). Kommunen og forældrene føler sig ikke alene presset til at foretage en anbringelse uden den faglige baggrund, men simpelthen for at stoppe den negative udvikling Idas forhold til Joannahuset i deres øjne tager. Ida bliver endda midlertidigt anbragt på en ’døgninstitution for udsatte og kriminalitetstruede unge’ (Bilag 2:5), hvilket også må siges at understrege, hvor gerne forældrene ville have hende væk fra Joannahuset.

Som tidligere beskrevet artikulerer Joannahuset ikke deres mål, formål eller ønske at børnene skal anbringes eller væk fra deres familier. Deres mål er at etablere samarbejde mellem kommunen og barnet og dermed sikre inddragelse af børnenes stemmer. I deres udlægning beskrives 'anbringelser' som en af de mulige grunde til, at børn opsøger Joannahuset. Dette kan ses i ækvivalenskæderne 'dårligt fungerende anbringelse', 'ikke kan være derhjemme eller på sit anbringelsessted' og 'bøvler i deres anbringelse' (Bilag 5:2, 11-12).

Opsamling og problemforståelse af "Joannahusets metoder"

På baggrund af Joannahusets skildring af 'brobygning' og 'samarbejde' står det klart, at Joannahuset arbejder ud fra en forståelse af, at inddragelse af barnets stemme og perspektiv altid er nødvendig. 'Brobygning' henviser yderligere til, at Joannahuset ikke mener, at barnet inddrages i tilfredsstillende grad i deres sag ved kommunen, skolen eller forældrene. Ud fra denne problemforståelse er Joannahusets eksistens essentiel, så længe barnet ytrer en anden fortælling, end den kommunerne og forældrene får øje på. Dette, da barnets fortælling altid skal bringes i spil for at kunne styrke kommunens faglige beslutninger og sikre barnets bedste, hvilket tilsyneladende alene er muligt, når barnet søger Joannahusets hjælp.

Over for samarbejde- og brobygningsdiskursen sættes underretningsdiskursen, som repræsenterer en anden problemforståelse: Netop at kommunerne gør det, de skal indenfor de juridiske rammer. Der er således ikke nogle steder, hvor kommunen direkte begår sagsbehandlingsfejl i de eksempler, som Zetland bringer. Tværtimod ser kommunerne ud til at samarbejde både med forældre og skole for at udbedre de udfordringer børn og unge måtte have. Dermed bliver det omvendt: Joannahuset har ifølge denne problemforståelse ikke en eksistensberettigelse, og manipulationen af børn og unge er med til at eskalere konflikter mellem barn og familie, og skaber unødigt pres på kommunerne.

'Det professionelle system'

I dette afsnit analyseres de forskellige udlægnings af sociale instanser og myndigheder, hvis opgave er at hjælpe børn og unge i udsatte positioner. Dette med særligt fokus på, hvem denne kategori indeholder og deres faglighed. I afsnittet analyseres 'det professionelle system' som nodalpunkt, og hvorledes dette bliver indholdsudfyldt. Samtidig skildres det, hvordan Joannahuset sættes i kontrast til 'det professionelle system', og det identificeres,

hvad Joannahuset ifølge Zetland ikke er. Afslutningsvis beskrives det, hvordan Joannahuset selv mener, de bidrager til 'det professionelle system'.

Identificering af 'det professionelle system'

I Zetland opstilles en tydelig differens mellem Joannahuset og de instanser, Zetland anser for valide, ansvarlige og kompetente. I forbindelse med to unges sag i Joannahuset, beskriver Zetland, at både kommunen og skolen allerede var opmærksomme på børnene og de unges udfordringer, inden de henvendte sig i Joannahuset: *"Det professionelle system var altså i fuld gang med at hjælpe børnene."* (Bilag 1:7). Zetland differentierer altså mellem Joannahuset og 'det professionelle system', hvorfor sidstnævnte bliver et interessant nodalpunkt at dykke ned i.

I Zetlands optik er Joannahuset ikke en del af indholdsudfyldelsen af 'det professionelle system'. Selvom 'det professionelle system' kun optræder én gang gennem empirien, sammenkædes det alligevel med en række forskellige aktører, som Zetland løbende inddrager som artikelseriens socialfaglige rygdækning i kritikken af Joannahuset. Gennemgående inddrages elementer som 'eksperter' (Bilag 2:6-7), 'fagfolk' (Bilag 2:2, 11), 'kommunerne' (Bilag 2:5), 'skolen' (Bilag 1:7) og 'erfaren socialpædagog' (Bilag 3:1) til at understrege kritikken af Joannahusets metoder og står således i differens til Joannahuset men i ækvivalens med 'det professionelle system'. Særligt koblingen af 'eksperter', 'fagfolk' og 'erfaren socialpædagog' understreger, hvordan Zetland ikke betragter Joannahuset som hverken eksperter eller fagligt kompetente i arbejdet med børn og unge. Det betyder også, at de af samme årsag ikke anerkendes som værende lige så professionelle eller troværdige som de 'jurister', 'socialrådgivere' og 'socialpædagoger', der blandt andet sammenkædes med 'fagfolk' i 'det professionelle system' i Zetland (Bilag 1:5; Bilag 3:1).

Jette Wilhelmsen er socialrådgiver med 20 års erfaring, hvilket Zetland også påpeger (Bilag 1:5). Men Wilhelmsens baggrund tillægges ikke samme troværdighed og ekspertstatus, som eksempelvis skolernes udtalelser og samarbejde med kommunerne om børnene (Bilag 1:7-8). Skolerne bruges her som et eksempel på, hvordan Zetland konstruerer kæder, der udtrykker, at der var en instans eller flere, der var tætte og opmærksomme på Noah og Idas forløb uden Joannahuset:

"... En udvikling, hun i samarbejde med skolen havde fuldt fokus på og arbejdede på at vende, inden datteren begyndte at komme i Joannahuset. [...] Til gengæld kan vi se,

at forældrene samarbejdede med kommunen og skolen for at hjælpe deres teenagere med deres mistroivsel og modstand mod at gå i skole.” (Bilag 1:7).

Ovenstående citat udtrykker, at situationen var under kontrol. Skolen fremhæves ved sammenkædningen med ‘havde fuldt fokus’ og ‘det professionelle system’ som dem, der er tæt på børnenes hverdag og har faglig og relevant viden om børnene. De havde allerede set, hvad der rørte sig hos Noah og Ida og derfor kunne tage affære. På trods af at Zetland og nogle af de interviewede eksperter anerkender, at der er visse problematikker og udfordringer ved børneinddragelse, som det nuværende system ikke varetager, synes denne fremhævelse af skolen som ekspert på børnene og deres hverdag som en underkendelse af Joannahusets eksistensgrundlag. Det underliggende og retoriske spørgsmål ”hvad kan et sted som Joannahuset egentlig bidrage med af viden om børnene, når der allerede findes instanser der er tæt på børnene og kender dem godt?” synes at være bagvedliggende.

Det er desuden vigtigt at påpege, at forældrene af Zetland også synes at være koblet til gruppen ‘det professionelle system’:

”Lise, Idas mor, oplevede en datter, der trak sig mere og mere ind i sig selv og begyndte at udvikle en form for angst for at komme i skole, efter at hun ramte teenagealderen.” (Bilag 1:7).

Denne sætning kommer lige før, at samarbejdet med skolen fremhæves igen, hvorfor forældrene også kan siges at få status som værende eksperter i deres egne børns liv. Deres perspektiv og viden ligestilles med den ‘professionelle’ skole og samarbejdet med den ‘professionelle’ kommune.

Et andet sted, hvor Zetland artikulerer, hvem der betragtes som en valid del af ‘det professionelle system’, er eksemplet med Christian Lausten. Vi har tidligere i afsnittet ”Joannahuset som krisecenter” beskrevet, hvordan han i kraft af at være ‘erfaren socialpædagog’ vidste, at den socialpædagogiske opgave bestod i at skabe tillid, tryghed og struktur omkring den anbragte pige (Bilag 3:1). Dette kunne imidlertid ikke lade sig gøre, da pigen blev bekendt med Joannahuset, der “[...] tilbød en verden uden stramme regler. Et totalt fristed.” (Bilag 3:1) Joannahuset ækvivaleres her direkte med ‘årsagen’ til, at Laustens socialpædagogiske opgave blev umuliggjort og i samme ombæring skabes der direkte differens mellem Joannahuset og ‘den professionelle hjælp’ og den ‘anbringelse’, som ‘det professionelle system’ har vurderet som det rigtige for pigen:

”Uger blev til måneder, og uanset hvor meget Christian Lausten og sågar bostedets forstander bad Joannahuset om at bakke op om anbringelsen og den professionelle hjælp, så var det, som om de talte for døve ører.” (Bilag 3:1).

Ikke alene går Joannahuset direkte imod den professionelle vurdering, som den vidende og erfarne socialpædagog og resten af systemet bakker op omkring, de ender sågar med at blive årsagen til, at den socialpædagogiske opgave og handlingsplan, ifølge Laustsen, ikke kunne lade sig gøre. Dette tydeliggør, hvordan Joannahuset i disse artikulationer ikke er i nærheden af at blive betragtet, som en del af 'det professionelle system' af Zetland og styrker forståelsen af Joannahuset som et krisecenter, der ikke afhjælper børn og unges kriser, men i stedet skaber og eskalerer dem.

Joannahusets manglende professionalism

I forlængelse af ovenstående er det relevant at se nærmere på flere eksempler fra empirien, hvor det direkte artikuleres, hvorfor Joannahuset ikke betragtes som en del af denne gruppe. Pia Fusing Nielsen, centerchef for Center for børne- og ungerådgivning i Ballerup Kommune, beskriver samme hændelse, som Christian Lausten beskriver i ovenstående afsnit om den 13-årige pige: *"Vi oplevede et krisecenter, som gik rigtig tæt på den unge, og som virkede følelsesmæssigt engageret i den unge. Grænsende til det uprofessionelle [...]"* (Bilag 3:6). Joannahusets sammenkædes her med at gå 'tæt på den unge', være 'følelsesmæssigt engageret i den unge' og 'grænsende til det uprofessionelle'. Dette henviser implicit til, at 'det professionelle system' modsat Joannahuset formår at holde en følelsesmæssig afstand, og dermed er i stand til at vurdere barnets situation på et objektivt og fagligt niveau. Derudover beskriver Pia Fusing Nielsen, at Joannahuset i sagen med pigen *"nærmest blev den vigtigste aktør i den unges liv"* (Bilag 3:6). Når det i Zetland fremstilles problematisk, at Joannahuset bliver den vigtigste aktør i den unges liv, er det fordi, det bliver tydeliggjort, at den vigtigste aktør og relation bør være forældrene. Zetland skriver desuden således:

"Når Pia Fusing Nielsen og hendes kolleger i landets kommuner træffer afgørelser om sårbare børn og udsatte familier, sker det på baggrund af viden og dokumentation. Undersøgelser, journaler, oplysninger fra barnets skole, kendskab til familiens netværk, viden om forældrene, eventuel kontakt til politiet og så videre." (Bilag 3:7).

Hvorefter Zetland tilføjer: *"I Joannahuset er det stik modsat."* (Bilag 3:7). Zetland understreger dermed, hvordan Joannahusets arbejde og beslutninger ikke er baseret på dokumenteret viden og faglighed. I forlængelse heraf beskriver Zetland en 'vigtig pointe', som flere forældre, kommunale fagfolk og eksperter har fremhævet over for dem: *"Når unge træder ind ad Joannahusets dør, er de et blankt stykke papir."* (Bilag 3:7). Dette understreger

endnu engang, hvordan Joannahuset i Zetlands udlægning ikke forholder sig til de ting, 'det professionelle system' allerede har bragt klarhed over og dokumenteret. Joannahuset vælger at ignorere, hvad der i forvejen er af dokumentation for i stedet at forstå barnet ud fra, hvad barnet selv fortæller. Joannahuset vælger i Zetlands udlægning at forstå barnets situation, behov og ønsker alene baseret på, hvad børnene selv siger, og dermed ser de bevidst bort fra det arbejde, som 'det professionelle system' måske allerede har udført. Det system hvis beslutninger og betragtninger er 'stik modsat' Joannahusets er baseret på 'viden', 'dokumentation', 'erfaring', 'kendskab til familien' og 'journaler' (Bilag 3:6-7).

Joannahusets bidrag til 'det professionelle system'

Som beskrevet i de to foregående afsnit, skaber Zetland en tydelig differens mellem Joannahuset og 'det professionelle system'. Samtidig står det klart i analyseafsnittet "Joannahuset som krisecenter" og afsnittet "Joannahusets metoder", at Joannahuset selv differentierer sig fra myndighedsinstanser eller beslutningstagere ved netop at tilbyde tryghed, husly og rettighedsbaseret rådgivning. Det bliver således en anden argumentation for, hvorfor Joannahuset står uden for 'det professionelle system', end dén Zetland artikulerer.

Vi har tidligere i afsnittet "rettighedsbaseret rådgivning" understreget, hvordan Joannahuset selv artikulerer deres rådgivning som en metode, der netop er et led i at sikre, at barnets fortælling og oplevelse bringes i spil, når relevante myndigheder skal træffe beslutninger i barnets sag. Joannahuset bruger, som tidligere beskrevet, elementer som: 'tillid', 'relationer', 'barnets perspektiv', 'sammen med barnet', 'indflydelse' (Bilag 5:14-15), hvilket er med til at indholdsudfylde deres arbejdsmetoder med det nye børnesyn. Det at gøre kommunen opmærksom på de børn, der 'bøvler', og samtidig styrker den kommunale faglighed ved at bringe barnets perspektiv i spil, er to konkrete eksempler på, hvad Joannahuset bidrager med til 'det professionelle system'. Ovenstående er samtidig med til at understrege en forståelse af, at 'det professionelle system' ikke formår at inddrage børn og unge, som krævet i forlængelse af det nye børnesyn og at Joannahusets funktion derfor er absolut nødvendig, i mødet mellem barnet og 'det professionelle system'. Joannahuset står ikke alene med en forståelse af, at børn og unge ikke inddrages i kommunale sager i tilstrækkelig grad. Deres opfattelse bakkes op af en rapport fra FN's børnekomité, der blandt andet kritiserer Danmark for ikke at inddrage børn og unge i tilfredsstillende grad når det kommer til afgørelser om anbringelser (United Nations 2016:33).

Jette Wilhelmsen beskriver krisecentrets faglighed med elementerne: ‘fagligt personale’, ‘jurister’, ‘pædagoger’, ‘socialrådgivere’, ‘frivillige’, ‘studerende’, ‘medicin’, ‘jura’, ‘bred faglighed’ (Bilag 1:13). Disse elementer er med til at styrke troværdigheden af Joannahuset som krisecenter, og dermed også af Joannahusets faglige bidrag ind i samarbejdet mellem børn og ‘det professionelle system’. Derudover beskriver Amalie Georg Smistrup, hvordan de i Joannahuset laver ‘politisk arbejde’ ved at ‘påvirke de rettigheder børn har’ (Bilag 5:10); et vigtigt stykke arbejde, som også kan siges at være en del af det bidrag, Joannahuset byder ind med til ‘det professionelle system’. Smistrup tilføjer desuden elementerne ‘aktører’, ‘politikere’, ‘interesseorganisationer’, ‘Dansk Socialrådgiverforening’, ‘Børns Vilkår’, ‘Red Barnet’ og ‘De Anbragtes Vilkår’. Sammenkædningen af disse elementer er med til at understrege, at arbejdet om at styrke børns rettigheder sker i samarbejde med en række betydningsfulde aktører på området. Det er samtidig med til at styrke troværdigheden i, at Joannahuset er et professionelt og veletableret krisecenter, som spiller en vigtig rolle i udviklingen af arbejdet med børn og unge.

Opsamling og problemforståelse af “Det professionelle system”

Det kan konkluderes, at Zetland ikke betragter Joannahuset som værende en del af ‘det professionelle system’. Dette fremhæves blandt andet ved at sætte Joannahuset i kontrast til kommuner, eksperter og fagfolk, som arbejder med ‘dokumenteret’ og ‘faglig’ viden, hvilket Joannahuset artikuleres til ikke at gøre. Desuden påpeges det, at Joannahuset udelukkende baserer deres forståelse på baggrund af børnenes og de unges egne beretninger frem for at forholde sig til den eksisterende dokumentation og viden. Joannahuset bliver i den forbindelse for følelsesmæssigt engageret. Med ‘det professionelle systems’ problemforståelse, bliver Joannahuset endnu engang en kæp i hjulet for det arbejde, de allerede mener at udføre på tilfredsstillende vis. Zetland betragter Joannahuset som direkte årsag til, at det fagligt kompetente arbejde ikke længere kan foretages, og Joannahuset bliver i denne logik et uprofessionelt og ufagligt indspark, der står i vejen for at kunne træffe de fornuftige beslutninger for barnet nu og fremadrettet.

Joannahuset artikulerer derimod, at de bidrager til ‘det professionelle system’ ved at have medarbejdere med bred faglig erfaring. Samtidig nuancerer Joannahuset ‘det professionelle systems’ viden og beslutninger ved at inddrage børnenes perspektiver på deres egne sager, hvilket ifølge Joannahuset ikke indgår i den ‘viden og dokumentation’, som Zetland beskriver. Joannahusets problemforståelse er således, at ‘det professionelle system’

ikke kan “[...] træffe afgørelser på et tilstrækkeligt oplyst grundlag” (Bilag 5:17), uden at have inddraget barnet og dets perspektiver. Wilhelmsen udtaler, at hvis barnet ikke kan se meningen i et forløb, så kommer der modstand (Bilag 5:19), og så kommer det helt sikkert ikke til at lykkes.

Børn og unge

I dette afsnit analyseres betydningen af Joannahusets definition af de børn og unge, der er deres målgruppe. I forlængelse af det, analyseres hvordan ’børn og unge’ som betegnelse indholdsudfyldes i empirien, og dette sættes afslutningsvist i kontekst til Joannahusets og Zetlands problemforståelser.

Børn og unge der henvender sig i Joannahuset

Joannahuset er et krisecenter for ’børn og unge’. Til beskrivelsen af denne målgruppe bruger Wilhelmsen, Warming og Smistrup blandt andet følgende elementer: ’klar defineret målgruppe’, ’sociale problemer’, ’hjælp’, ’store konflikter’, ’vold’, ’misbrug’, ’omsorgssvigt’, ’anbragte’ (Bilag 5:11), ’under radaren’, ’forskellige ansigter’, ’svære kriser’ og ’kriselignende situationer’ (ibid.:13). I Zetland beskriver Wilhelmsen yderligere at “*de børn og unge som kommer ind ad døren hos os befinder sig i en krise*” (Bilag 1:11). Sammenkædningen af disse elementer, skaber en særlig forståelse af målgruppen, som værende børn og unge i udsatte positioner og som derfor har brug for hjælp og støtte. Sammenkædningen er samtidig med til at udelukke ’den anden gruppe af børn og unge’, nemlig de børn og unge, som lever i omsorg og trivsel.

Joannahusets klart definerede målgruppe betvivles i udgangspunktet ikke i Zetlands artikelserie. Eksempelvis citeres Noahs far for at anerkende, at nogle børn og unge “[...] kræver beskyttelse fra sine forældre og omverden” (Bilag 1:11), men der er uenighed om, hvornår barnet tilhører hvilken gruppe af børn og unge; altså hvornår et barn eller ung er så udsat, at der er berettigelse i at henvende sig til Joannahuset. Joannahusets aktører anerkender samtidig, at der er børn og unge, som henvender sig, som ikke falder ind i målgruppen, men dette er ikke ensbetydende med, at barnet ikke har brug for hjælp og støtte:

“Der er også enkelte tilfælde, hvor vi siger: Den problemstilling, du beskriver for os, den er bedst løst ved, at du får nogle samtaler over hos Headspace eller [...] hvor vi siger, at det du har brug for det er et værested [...] hvor der er nogle venner til dig.”
(Bilag 5:18-19).

Der er således en fælles forståelse af, at børn og unge har brug for forskellig hjælp og støtte, og at dette kan fås andre steder end Joannahuset. Det er dog værd at bemærke, at Joannahuset er åbent for alle de børn og unge, der vælger at henvende sig, og at Joannahuset i den forbindelse, yder råd og vejledning om, hvilken hjælp der ellers kan tilbydes.

Børn og unge som samlet eller dikotomisk betegnelse

Når Joannahuset beskriver, at de er et krisecenter for 'børn og unge', er der ingen adskillelse af begrebernes betydning. Børn og unge anvendes af Joannahusets aktører som et sedimenteret moment og artikuleres som synonyme begreber (Bilag 5; Bilag 4:4,6). Zetlands brug af 'børn og unge' artikuleres som samlet betegnelse i forbindelse med beskrivelser af Joannahuset som et krisecenter for 'børn og unge' og når Zetland gengiver Joannahusets egen formulering af deres virke (Bilag 1:2-5; Bilag 3:5).

Zetland refererer gennemgående enten til 'barnet' eller 'den unge'. Barnet bliver som moment sedimenteret, som én der er forankret i familiens/forældrenes virke: "*Hun ødelægger familien [...] Det er ikke hendes skyld. Hun er 14 år.*" (Bilag 2:5). Det er 'det professionelle system': forældre i samarbejde med kommunerne og skole, som er "*i fuld gang med at hjælpe [barnet]*" (Bilag 1:7). Samtidig er dét behov, som forældrene kunne se, at Joannahuset kunne opfylde for barnet, at barnet "*nogle gange [bare har] brug for at høre, hvad der er fornuftigt, fra nogle voksne, der ikke er ens forældre*" (Bilag 1:7). I forlængelse heraf, bliver barnet, barnets stemme og sandhed sat i differens til systemet, systemets stemme og sandhed i Zetlands artikelserie. Samtidig er børns synspunkter ifølge Zetlands udlægning 'omskiftelige' og børn 'lyver' (Bilag 2:7), og 'overreagerer' for at straffe eller glæde de voksne (Bilag 2:10). Elementerne skaber således en ækvivalens mellem barnet som én, der ikke er troværdig og ikke kan være ekspert i eget liv, modsat systemet, netop fordi de lyver, overreagerer og skifter mening.

Den unge er i Zetlands artikelserie et moment sedimenteret som en selvstændig og naturlig fase i barnets liv, der starter, når de rammer teenageårene. Der skabes ækvivalens mellem *de unge*, som nogle der er "*usikre på livet*", der ønsker en frihed, hvor man kan "*sidde og tage snus[...] når det passer [én]*" og 'være herre i eget liv' (Bilag 1:1). De unge 'gider' ikke i skole, de vil ikke 'tvinges,' og de ønsker en dagligdag uden indblanding (Bilag 1:4-5, 8,10). Udfordringer som ifølge forældrene, skal løses ved at skabe klare rammer og struktur (Bilag 2:8; Bilag 3:1,5). Zetland artikulerer, at det er disse karakteristika eller behov hos den unge, som Joannahuset taler til og for den unge fremstår, som rammen for

forløsnings af disse behov: 'en flugtvej', en 'teenagedrømmeverden', et 'paradis' (Bilag 1:6-8). Beskrivelsen af Joannahuset som eksempelvis et paradis ækvivaleres dernæst med 'at give gaver', 'frie rammer', 'at holde uhensigtsmæssigt fast', 'adgang til en glamourøs verden,' og at Joannahuset 'køber' børnene (ibid.:6). Det, at Joannahuset køber sig til børnenes fastholdelse, er ydermere understreget ved beskrivelse af afslutningen af Noahs forløb i Joannahuset, som først finder sted, da familien 'betalte for Noahs knallert' (ibid.:11).

Joannahusets aktører italesætter, at børn og unges behov for at opsøge Joannahuset udspringer af barnet eller den unges egen evne til subjektivt selv at vurdere, om deres situation er sårbar eller kriselignende mv. Barnet betegnes dermed i Joannahusets øjne som den selvstændige initiativtager til forløbet i krisecentret (Bilag 5:13). Joannahusets fastlåste mening af 'børn og unge' og dennes ikke-dikotomiske opdeling af disse pålægges dermed også de egenskaber, som det nye børnesyn tillægger dem. Ved at dikotomisere 'børn og unge' som selvstændige elementer, reartikulerer Zetland Joannahusets 'klart definerede målgruppe' (Bilag 5:11). Modsat påpeger Joannahuset, hvordan gruppen "udsatte børn og unge" er langt mere kompleks end 'det professionelle system' gør den til. Joannahuset påpeger eksempelvis komplekse problemstillinger i forhold til de børn, der beskrives som 'afkoblede' (Bilag 5:12). Disse børn er i praksis hjemløse, men kan være svære at få øje på, fordi de har en registreret adresse:

"Det gør man om voksne, men fordi børn jo har en adresse enten hos deres forældre eller et anbringelseshjem og derfor er det så heller ikke noget, vi har et sprog for, er min oplevelse." (Bilag 5:6).

Her bringer Joannahuset aktørerne erfaringsbaseret viden på banen, da de udlægger to begrebsliggørelser af, hvordan hjemløshed blandt børn og unge kan komme til udtryk via 'sofasurfing' og 'evighedsfester' (Bilag 5:5-6). Joannahuset udpensler her den viden, som de nuværende instanser ikke nødvendigvis er opmærksomme på. Når Joannahuset er tæt på børnene og inddrager deres forståelser og fortællinger ved de, hvordan udsathed kan komme til udtryk på andre måder, end hvad der fremgår af deres kommunale sag. Det må derfor forstås, at 'det professionelle system' ikke har en tilstrækkelig indsigt i kompleksiteten og omfanget af den udsatte gruppe.

Opsamling og problemforståelse af "Børn og unge"

Joannahusets aktører ved på baggrund af deres faglighed og erfaring på området, hvordan udsathed kan komme til udtryk på måder. 'Det professionelle system' har i dette perspektiv

således ikke forståelsen for, hvad det er for en gruppe af børn og unge, der har brug for hjælp, og denne gruppes omfang. I et problemforståelses-perspektiv kan dette tolkes til, at vi på nuværende tidspunkt slet ikke har et velfærdssystem der kan varetage “udsatte børn og unge problematikken”. Joannahuset bliver i denne udlægning et helt nødvendigt skridt mod den politiske problemløsning, som kan tolkes til at være en institutionel sikring af inddragelsen af børn og unges egen stemme, da dette vil bidrage med den nødvendige viden, der kan klæde de offentlige institutioner ordentligt på til opgaven. Men trækkes pointerne om børn og unges manglende evne til konsekvensberegning og deres omskiftelige sandhed, kan en helt anden problemforståelse af Joannahusets utilsigtede konsekvenser anskues. Børn og unge bliver af Zetland artikulere som en gruppe, der ikke er i stand til at vurdere deres egen situation og dermed heller ikke deres egen udsathed.

Zetlands problemforståelser går på, at Joannahuset forhindrer ‘det professionelle system’ i at definere, hvem de udsatte børn og unge, der reelt har brug for hjælp, er og dermed også hvordan denne hjælp gives bedst. Joannahuset gør altså i denne forståelse gruppen “udsatte børn og unge” større, end hvad der er nødvendigt. Dermed bliver der heller ikke kapacitet til at hjælpe de udsatte børn og unge, der virkelig har brug for ‘det professionelle system’. Her kan således tolkes en problemforståelse af hele konflikten omkring Joannahuset, der går på definitionen af udsathed. Hvis alle børn og unge kan gå ind i Joannahuset og blive lyttet til uden indvendinger, kan alle børn og unge også definere sig selv som værende i en udsat position. Hvis alle er udsatte, er der pludselig ikke nogen, der er det.

Diskussion

Følgende diskussion vil drage analysens konklusioner videre og diskutere disse i forhold til den teoretiske ramme om særligt Childism- og Adultism-begreberne. Dette gøres mod en afsluttende diskussion af diskursernes potentielle politiske konsekvenser for udsatte børn og unge og dermed en besvarelse af problemformuleringens anden halvdel. Først bringes de diskursivt udlagte børn og unge-identiteter i spil, hvor begreberne Childism og Adultism benyttes til at diskutere, hvordan diskurserne privilegerer bestemte subjektidentiteter og hvilket potentielt handlerum dette efterlader udsatte børn og unge med. Dette perspektiv bringes slutteligt videre i en afsluttende diskussion af denne diskursive kamps mulige samfundsmæssige konsekvenser for den videre politiske udvikling af udsatte børn og unge problematikken.

Subjektidentiteter

Følgende afsnit vil på baggrund af analysen diskutere, hvilke subjektpositioner som børn og unge tillægges i forbindelse med debatten om Joannahusets funktion; hvilke individuelle og kollektive identiteter barnet tilknyttes og hvordan disse afspejler sig i henholdsvis Warmings nye børnesyn som noget af det, der er udgangspunktet for Zetlands artikulering og kritik af krisecentret.

Som argumenteret for i afsnittet "Børn og unge" bliver det tydeligt, at forvaltningen af børns interesse i Zetlands øjne altid skal varetages af de 'ansvarlige' voksne med den utvivlsomme forankring i, at barnets meninger, deres perspektiver og oplevelser er valide, så længe de stemmer overens eller som minimum ikke kontrasterer de voksnes. Det er tydeligt, at adultism skinner igennem for Zetlands argumentation og for de medvirkende voksne i artiklen, som føler sig ramt af Joannahusets metoder. Et citat fra Noahs far er et godt eksempel: "*Nogle gange har man brug for at høre, hvad der er fornuftigt, fra nogle voksne, der ikke er ens egne forældre.*" (Bilag 1:7). Adultism er et begreb, der beskriver, hvordan voksnes antagelser, sociale normer og syn på verden skaber en generaliseret forståelsesramme, som voksne ubevidst ser og forstår barnet igennem. Når voksne ser barnet gennem denne forståelsesramme, er det ikke samtidig muligt rent faktisk at lytte og forstå barnets eget perspektiv, og hvilket får negative konsekvenser for barnet (Alminde 2024:2; Alminde & Warming 2024:1-2). Modsat er childism et begreb, der beskriver en bevægelse mod reorganisering af netop de normer og strukturer, der ligger til grund for adultism; en

bevægelse som Joannahuset kan siges at være en del af, og som netop handler om at skabe samfundsmæssige betingelser for, at barnets stemme og perspektiv inddrages (Alminde 2024).

Betydningen af familien er i Zetlands artikulation uklar. Familien er en forgrening af 'det professionelle system' og falder under kategorien af dem, som kender og er eksperter på barnet. Samtidig fremstår de som en kollektiv identitet, en samlet helhed, hvori barnet indgår. Barnet, i særdeleshed den unge, meningsudfyldes og tillægges bestemte karakteristika (jf. "Børn og unge"), hvilket lægger sig op af Ida Schwartz og Hanne Warmings begreb om *det sårbare barn*. Det sårbare barn beskrives som et barn i en udsat position, der kalder på beskyttelse og afskærmning. Når barnet kategoriseres som sårbart i dette perspektiv, er der risiko for, at barnet i praksis ikke bliver hørt og inddraget. Den professionelle bliver den ultimative ekspert (Schwartz & Warming 2023:21). Dermed bliver barnets perspektiv marginaliseret, da barnet af sig selv ikke kan vide, hvad der er bedst uden, at det er foreneligt med den voksnes ekspertise. Det er netop denne forståelse og validering af barnets ekspertviden som en forlængelse af familiens, der overføres i Zetlands artikulation til Joannahusets forløb med barnet. I denne forståelse kan barnet ikke producere et selvstændigt og frugtbart perspektiv på deres eget bedste uden voksenindblanding. Det betyder, at når barnet efter et forløb i Joannahuset, udtrykker et ønske og behov for anbringelse, må det ligeledes være en forlængelse af de voksne i Joannahusets perspektiv og påvirkning. Og da behovet for anbringelse divergerer fra det professionelle system og familiens vurdering af behovet, udlægges Joannahuset som ufaglige og ansvarsløse.

På trods af den kritik som rettes fra Børnekomitéen, på trods af en formel forpligtelse til Børnekonvention siden 1991 og på trods af en øget proaktiv nationalpolitisk opmærksomhed, der har allerede har resulteret i ændringer i lovgivning på børn- og ungeområdet, synes Zetland upåvirket af disse forhold, når de retter kritik af Joannahuset. Ingen ser ud til at anfægte at børnerettighederne har nytteværdi - ej heller Zetland - men rettighederne synes at være noget, der er sat i verden for at beskytte de børn, som ikke har rygdækning fra 'ansvarlige' forældre eller et omfavnende professionelt system. De børn synes at være nogle "andres" end "vores". Det kan siges, at kritikken af Joannahuset ikke er forankret i krisecentrets funktion for "de andres" børn. De andres børn, der er udsat for vold, omsorgssvigt og uden et trygt hjem at være i, hvor man spiser pizza fredag aften (Bilag 1:8). Kritikken er i stedet rettet mod, at Joannahuset i kraft af deres metoder, rammer og tilbud, synes at lokke "vores" børn ind i en selvforståelse at være nogen, der ubegrundet føler sig nødsaget til at påkalde sig sine rettigheder. Uagtet om Zetlands kritik af Joannahuset er

berettiget eller ej, er det uklart, hvad formålet og budskabet med artikelserien er. De anerkender, at børneperspektivet og -inddragelse halter i den offentlige sagsbehandling, men det synes blot at pege på Joannahuset og sige: "Det er i hvert fald ikke sådan, vi skal gøre det" uden at komme med en alternativ løsning på inddragelseproblematikken andet end at fortsætte som hidtil, indtil en komplet og skudsikker løsning dukker op.

Modsat det sårbare barn, beskriver Schwartz og Warming (2023) *det kompetente barn*. Det kompetente barn betragtes som ekspert i eget liv og den professionelles fokus er i den forbindelse at tilrettelægge kommunikative processer, hvor barnet høres og inddrages i egen sag. (Schwartz & Warming 2023:21) Begrebet lægger sig dermed op af childism. Jette Wilhelmsen erkender i Zetland, at Joannahuset tidligere har begået fejl, men samtidig anerkender hun det kompetente barns evne til at være ekspert i eget liv. Dermed må Joannahusets fejl være forankret i krisecentrets voksnes handlinger, og hvis de anerkender, at de har begået fejl som resultat af barnets vurdering "om hvad der er bedst for dem selv," ved barnet så i virkeligheden "bedst"? Ved at anerkende denne fejl i forbindelse med Ida, Noah og Yusuf's sag, opstår der et paradoks. Hvis Joannahuset er komplet tro mod deres opfattelse af barnet som ekspert, så burde de ikke anerkende fejlen - uanset om barnet skifter mening efter forløbet. Ved at erkende fejlen anerkender de, at de som voksne burde vide bedre og underminerer dermed barnets positionering som selvstændig og ligeværdig borger. Childism som begreb er mest af alt ideologisk. En ideologi som i modsætning til det børnesyn, som Zetlands argumentation er forankret i, altid vægter barnets perspektiv lige. Så er Joannahusets praksis reelt forankret i Childism-ideologien, som heller ikke formår klart at definere, hvornår barnet kan og ikke kan vurdere selv? Er der forskel på en 5-årig og en 12-årigs perspektiv og på den 17-årige og den 18-åriges, og i hvilken grad og hvornår skal den voksnes perspektiv inddrages for at nuancere? Hvornår er det kompetente barn kompetent og det sårbare barn sårbart?

Hverken Warming, Wilhelmsen eller Smistrup er dogmatiske i denne opfattelse og anerkender nuancerne, kompleksiteterne samt begrænsninger af deres egne kompetencer. De positionerer sig blot ubetinget, som facilitatorer af og understøttende for barnets perspektiv og som forkæmpere for deres brugeres juridiske rettigheder. Dog bliver det svært ikke at sætte spørgsmålstegn ved om Joannahuset ofrer børn - som Zetland formulerer det - der ikke er fra deres klart definerede målgruppe, og i den sammenhæng begår fejl for at gennemtvinge en politisk agenda. Modsætningsvis kan der også sættes spørgsmålstegn ved, hvorfor Joannahuset overhovedet har et eksistensgrundlag, hvis kommunen lovmæssigt i årtier har været forpligtet til at inddrage barnets stemme og perspektiv i deres egen sagsbehandling, og

at de samtidig fyldestgørende havde levet op til den forpligtelse. Burde Zetland ikke have rettet den samme kritik mod eksisterende forvaltningsinstanser og rette pistolen mod en samfundsstruktur, hvor det bliver nødvendigt at bevilge penge til en privat organisation som Joannahuset for at behovsudfylde en funktion, som burde være kommunens?

Der er ingen tvivl om, at alle aktører i debatten: Joannahuset, forældrene, systemet og Zetland er “på børnenes side” og vil deres bedste - de bruger bare mest tid på at diskutere, hvem der ved bedst i stedet for at gøre noget ved det - en synd Joannahuset er mindst skyldig i.

Konsekvenser

På baggrund af ovenstående analyse af diskurser og problemforståelser og diskussion af subjektidentiteter vil vi diskutere debattens mulige samfundsmæssige konsekvenser for børn og unge som politiske subjekter. Tager vi fat i det, vi kan betragte som “best case scenario” kan man først og fremmest sige, at selve oprettelsen af Joannahuset og den debat, som vi i projektet har analyseret, skaber grobund for en bredere demokratisk samtale om børneinddragelse og børnesyn. Som den tidligere nævnte kritik fra FN også bekræfter, er der en udfordring med at effektuere børn som demokratisk ligeværdige medborgere, og hvad man argumenterbart kan kalde et forsimplet syn på, den viden børn og unge har om dem selv, som voksne ikke har adgang til. Dertil hører sig selvfølgelig en yderligere diskussion om, at det Joannahuset reelt ønsker er, at børnenes stemmer skal være hundrede procent dikterende for beslutningerne eller det, som selve samarbejde og brobygnings-analysen også peger på, i højere grad handler om at demokratisk sikre netop disse menneskers inddragelse i eget liv og disse videnskæssige “voksenblindspots” i beslutningstagningen. Beslutninger i eksempelvis anbringelsessager må i sidste ende aldrig nogensinde tages ud fra et specifikt oplevelsesperspektiv jf. Donna Haraways (2020) tidligere diskuterede pointe om (jf. “Situering”), at intet perspektiv kan gøre krav på objektivitet. Joannahuset synes på baggrund af projektets analyse på ingen måde at argumentere for, at børnenes stemmer nødvendigvis skal være det eneste perspektiv, der er afgørende i beslutningstagningsprocesserne om børn og unges sager. Derimod pointerer de, at disse er fuldkommen essentielle perspektiver at inddrage i sådanne sager for at gøre beslutningsgrundlaget så oplyst som muligt. Dette “best case scenario” vil i sidste ende styrke udsatte børn og unges position, da denne samfundsmæssige inddragelsesdebat potentielt kan styrke vidensgrundlaget for

beslutningerne i børn og unge sager ved inddragelsen af flere *partielle indsigter* (Haraway 2020:45).

Yderligere skal det nævnes, at selve den politiske procesbehandling af Joannahuset som forsøgsordning også har rykket på sig undervejs i projektets udformning. I begyndelsen af oktober blev der fra politisk side stillet større krav til fagligheden i Joannahuset, hvor der nu skal være børnefagligt uddannet personale døgnet rundt (Riis 2024). Dette skyldes, som Danmarks Radio skriver, bl.a. en episode, hvor politiet har været tilkaldt og er blevet nægtet adgang til Joannahuset. Med denne skærpelse af de faglige krav får Joannahuset dog også yderligere 2,5 millioner til driften af huset fra starten af 2025 (ibid.). Det er umuligt at vurdere om dette skridt skyldes Zetlands dækning, men man kan argumentere for, at deres kritik af Joannahuset *kan* bringe nogle nuancer ind i debatten, der i sidste ende fører til politiske skærpelse af fagligheden og Joannahuset som tilbud til udsatte børn og unge, hvilket også må siges at være en positiv afledt konsekvens.

Tager vi på den anden side fat i "worst case scenario", kan Zetlands forholdsvis heftige kritik af Joannahuset også risikere at være det modsatte af en nuancering. Risikoen er, at deres dækning og diskursive indholdsudfyldelse af Joannahuset kan ende med at stille udsatte børn og unge i en værre position end før ved at ikke at nuancere målgruppen i Joannahuset. Zetland kan siges at skære alle børn og unge over en kam som nogle, der ikke kan konsekvensberegne og derfor kan finde på at lyve for at få det, de gerne vil have i momentet (jf. "Børn og unge"). Den pointe Zetland synes at forstærke er, at de børn, der kommer i Joannahuset ikke nødvendigvis er udsatte, men derimod bare er skoletrætte og teenagesure på deres forældre og derfor lyver om og overdriver deres situation for at kunne sove længe og gøre, hvad de har lyst til. Der vil altid være en mulighed for, at nogen vil bruge et sted som Joannahuset til at pjække fra skole, men spørgsmålet er, om denne kritik på trods af hensigten kommer til at negligere, hvor vigtigt et sted Joannahuset kan være for de børn der virkelig flygter fra hjem med vold eller misbrug eller fra hjemløshed. For skal Joannahusets åben-dør-princip og børnesyn og dermed også udsatte børn og unge, der ikke har noget sted at gå hen, begrænses, fordi nogen i en periode pjækker fra skole. Hvis vi her drager en parallel til andre former for krisecentre som f.eks. krisecentre for kvinder, synes et lignende argument at have ret så store konsekvenser for voldsramte kvinders rettigheder. Hvis man her påstod, at nogen kunne finde på at lyve og overdrive om en situation for at komme ud af et parforhold eller lignende, ville dette sætte spørgsmål ved hele berettigelsen af et sådant krisecenter. Dette ville i sidste ende skade alle dem, som reelt var i krisecentret grundet flugt fra voldelige eller andre former for misbrugende forhold, hvor både kvinder og

børn kan være i fare. Man kan argumentere for, at Zetland ligger i risikozonen for at begå lige præcis denne fejl i forhold til børn og unge, da deres kritik og diskursive udlægning kan skabe en unødigt og overdreven kritisk debat om Joannahuset. Det kan i sidste ende føre til politisk aktion, der reducerer Joannahusets tilstedeværelse og dermed lukker det eneste krisecenter for udsatte børn og unge. Dertil kan man tilføje overvejsen, at selv de børn, der muligvis har brugt Joannahuset til at pjække fra skole eller lignende, formentlig havde fundet andre veje til ikke at komme i skole. Spørgsmålet bliver da her, om det i så fald ikke er bedre, at de går et sted hen, hvor der er voksne mennesker og et fællesskab til rådighed frem for at være steder, hvor de potentielt er alene og ingen ved, hvor de er, hvilket Joannahuset også selv pointerer (Bilag 5:25).

Slutteligt kan man på baggrund af de ovenstående diskussioner af børns og unges subjektidentiteter og mulige konsekvenser sige, at risikoen og potentialet af debatten befinder sig i, hvorvidt den fremanalyserede diskursive kamp kan åbne for en fælles problemforståelse. Alle aktører i debatten vil børnene og de unge det bedste, men den diskursive kamp beror på forskellige forståelser af problemets rod og dermed løsning. På den ene side en frygt for at udsathed bliver for bredt et begreb, hvis børn og unge selv kan definere deres egen udsathed og dermed begrænse hjælpen til dem, der er reelt udsatte. På den anden side en kritik af, at det nuværende velfærdssystem ikke kan se kompleksiteten i udsatte børne- og ungegruppen, og derfor undervurderer problemets omfang. Dette skyldes en utilstrækkelig viden. En viden som udelukkende kan tilgås ved at inddrage børnenes egne førstehånds perspektiver, da de er eksperter i eget liv. Hvis en nuanceret debat om børnesyn og inddragelse bliver resultatet af disse diskursive udlægninger kan det gavne en samlet demokratisk proces, hvor børns inddragelse fremmes og et tilbud som Joannahuset skærpes fagligt, således at børn og unge, der lever i voldelige hjem eller i hjemløshed får den bedst mulige pædagogiske og psykologiske behandling. Hvis de diskursive udlægninger derimod fremmer en forsimpning af modsatrettede holdninger, risikerer parternes egentlige hensigter at blive overskygget af deres polarisering af den anden part, kan de skade børns og unges mulige politiske betingelser.

Konklusion

På baggrund af ovenstående kan det konkluderes, at Joannahuset som krisecenter ikke er entydigt indholdsudfyldt og dermed kan siges at være centrum for en diskursiv kamp. Den offentlige debat centrerer sig om forskelligartede definitioner og artikulationer af, hvem der er sårbare og udsatte børn og unge, og hvornår de er i krise. Samtidig sker der en diskursiv kamp om, hvem der har retten til at definere dette. Joannahuset opfatter sig selv som et supplement til det eksisterende velfærdssystem og udfylder et tomrum i den nuværende forvaltningspraksis, der skal sikre, at barnets stemme bliver hørt og inddraget i egen sag. En stemme som ifølge Joannahuset altid skal være tungtvejende i beslutningstagningen. Modsat retter Zetland en kritik af denne praksis, da børn og unge som omskiftelige og behovsdrevne individer vil modarbejde de processer og fagligt ansvarlige beslutninger, der skal sikre barnets bedste, hvis barnet selv får lov til at definere deres udsathed. Årsagen til kampen befinder sig således i de forskelligartede problemforståelser, hvor Joannahuset og det Zetland udlægger som 'det professionelle system', peger på hinanden, som værende dén part, der ikke arbejder på et tilstrækkeligt oplyst grundlag. På den ene side mener Joannahuset ikke, at det nuværende system kan tage beslutninger på et oplyst grundlag uden at inddrage børnenes og de unges egne perspektiver. Joannahuset bliver i denne udlægning et essentielt politisk skridt mod en nødvendig institutionel sikring af barnet og den unges stemme i beslutningsprocesserne. På den anden side opfatter Zetland Joannahuset som en privat instans, der forhindrer det nuværende velfærdssystem i at kunne hjælpe de børn og unge, som på baggrund af systemets faglige vurdering kan karakteriseres som reelt udsatte og at de kan hjælpes på den måde, som myndigheder vurderer, er korrekt. De diskursive udlægninger i debatten kan potentielt bidrage til en nuanceret debat om børnesyn og inddragelse, og dermed styrke den demokratiske proces ved at fremme børn og unges inddragelse og samtidig skærpe et tilbud som Joannahusets faglighed. Omvendt kan de diskursive udlægninger i debatten føre til forsimpning og polarisering af modsatrettede problemforståelser og holdninger, hvilket vil overskygge parternes egentlige hensigter og skade børn og unges mulige politiske forudsætninger for ligeværdig demokratisk deltagelse.

Litteraturliste

- Acast (2022) *Unge stemmer* <https://shows.acast.com/unges-stemmer> [19.11.2023].
- Adcock, R. & Collier, D (2001) Measurement Validity: A Shared Standard for Qualitative and Quantitative Research, *American Political Science Review*, 95(3), pp. 529-546.
- Alminde, S. (2024). Listening to Children: A Childist Analysis of Childrens Participation in Family Law Cases. *Social Sciences* 13(133).
- Alminde, S. & Warming, H (2020) Future workshop as a mean to democratic, inclusive and empowering research with children, young people and others, *Qualitative Research*, 20(4), pp. 432-448.
- Alminde, S. & Warming, H. (2024). Childrens Wellbeing and Childrens Rights - A Nordic Perspective. *Social Sciences*, 13(426), pp. 2-4.
- Andersen, B., L., Laustsen, L. & Cecchini, M., (2020) Forskningskriterier, I Hansen, K., M., Andersen, B., L. & Hansen, S., W. (red.), *Metoder i statskundskab*, Hans Reitzels Forlag, København, pp. 97-121.
- Bencke og Lindegaard (2023) *Krisecenter for børn og unge får kritik, men stifter er ikke overrasket: 'Det er et nybrud'*. <https://www.dr.dk/nyheder/indland/krisecenter-boern-og-unge-faar-kritik-men-stifter-er-ikke-overrasket-det-er-et> [17.11.2024].
- Benjaminsen, L. (2019). *Hjemløshed i Danmark 2019: National kortlægning*. VIVE.
- Benjaminsen, L., Enemark, M. H & Jeppesen, T. (2020) *Hjemløshed i ungdommen: En registerbaseret undersøgelse af unges forløb før og efter en hjemløshedssituation*. VIVE.
- Biswas, T., Florio, E., Caso, L., Castelli, I. & Iacobino, S. (2024), The Adultcentrism Scale: A Potential Contributor to Advancing Children's Participation Rights in Nordic Contexts. *Social Sciences* 13(238).
- Brennalt, Y., Nielsen, A.N., Warming, H., Henriksen, K.G & Jensen, P. (2017) *HØRT! - unge med særlige livserfaringer deler ud af deres meninger og oplevelser*. Forfatterne og SPUK Aps, København.
- Børnerådet (2024) *Børnekonventionen er fundamentet for Børnerådets arbejde* <https://www.boerneraadet.dk/vi-arbejder-for/boernekonventionen/>[18.10.2024].
- Børns vilkår (2024) *Bliv hørt. Altid.* <https://bornsvilkar.dk/det-goer-vi/hort/> [24.11.24].
- Danmarks Radio (2024) *Hjerne kassen på P1* <https://www.dr.dk/lyd/p1/hjerne-kassen-paa-p1-759510699000> [14.12.2024].
- De Umyndige (2023) Dokumentar, TV2. Joannahuset Christianshavn, København.

- Dreyer Hansen, A. (2006), Diskursteori – postmarxistisk hegemonianalyse hos Laclau, I Andersen, N. Å., Lausten, C. B. & Esmark, A. (red.) *Poststrukturalistiske analysestrategier*, Samfundsvidenskaberne, København, pp. 177-197.
- Dreyer-Hansen, A. (2013) Diskursteori i et videnskabsteoretisk perspektiv, I Fuglsang, L., Olsen, L. B. & Rasborg, K. (red.) *Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne*, Samfundslitteratur, Frederiksberg, pp. 439-466.
- Egmont Fonden (2021) *Støttede indsatser*. <https://www.egmont.dk/stoettede-indsatser> [17.11.2024].
- Fuusager, H. & Mencke, M. (2024a) *Afsnit 1: "Det føles som en kidnapning." Nu fortæller familier den mørke historie om krisecentret, hvor børn altid har ret.* <https://www.zetland.dk/historie/sO9aq2MY-a81VP3BY-66e69> [18.11.2024]
- Fuusager, H. & Mencke, M. (2024b) *Afsnit 2: 14-årige Ida gik fra at hygge i Joannahuset til at ville anbringes. "Hvordan endte mit liv sådan her?"*. <https://www.zetland.dk/historie/se6DBRVq-a81VP3BY-8f37d> [18.11.2024]
- Fuusager, H. & Mencke, M. (2024c) *Afsnit 3: Først råbte unge op. Nu kalder kommuner Joannahusets metoder for "direkte skadelige"* <https://www.zetland.dk/historie/sOZk9JB1-a81VP3BY-a64d7> [18.11.2023].
- Fuusager, H. & Mencke M. (2024d) *Afsnit 4: Joannahusets stifter tager sit livsværk i forsvar. "Det gør et kæmpestort indtryk på mig"* <https://www.zetland.dk/historie/s8RWpVW3-a81VP3BY-fec0f> [18.11.2024].
- Grimm, J. og Grimm, W., 2018. *Hans og Grete*. I: *Grimms eventyr*. Oversat fra tysk af Carl Ewald efter *Kinder- und Hausmärchen*. 1. ebogsudgave. København: Lindhardt og Ringhof Forlag A/S.
- Hacking, I. (2000) *The Social Construction of What?*, Harvard University Press, England.
- Haraway, D., (2020) *Situeret viden: Videnskabsspørgsmålet i feminismen og det partielle per- spektivs forrang*, Mindspace, København.
- Hvid, S. (2024) *Joannahuset* [Graffitimaleri]. <https://streetartcities.com/cities/copenhagen/markers/7f885976-0d3f-4362-99e6-c1a492222991> [19.12.2024].
- Institut for Menneskerettigheder. 2024. *FN's Komité om Barnets Rettigheder*. <https://menneskeret.dk/monitorering/internationale-rapporter/rapportering-fns-traktatkomiteer/fns-komite-barnets> [6.12.2024].
- Inversen, K., Kloppenborg, H. S. og Thau, M. (2019) *Kommunernes perspektiver på centrale udfordringer på børne- og ungeområdet: Kortlægning af området for udsatte børn og unge samt børn og unge med handicap*. VIVE.

- Joannahuset (2022) *Kvalitetsrapport for Joannahuset*.
https://www.joannahuset.dk/_files/ugd/1f7506_f0c2011a2bfb47769865f2d290c5bba3.pdf [8.12.24].
- Joannahuset (2024a). *Om Joannahuset*. <https://www.joannahuset.dk/om-joannahuset>. [18.11.2024].
- Joannahuset (2024b) *Kerneelementer i Joannahuset*, Joannahuset, pp. 47-56.
- Joannahuset (2024c) *Sådan hjælper vi dig i Joannahuset*.
<https://www.joannahuset.dk/s%C3%A5dan-hj%C3%A6lper-vi-dig> [18.11.2024].
- Joannahuset (2024d) *Vores støtter*. <https://www.joannahuset.dk/stotte>.
- Joannahuset (2024e) *Joannahusets dør* [Fotografi]. <https://www.joannahuset.dk/om-joannahuset> [19.12.2024].
- Juhl, P. (2024). Obligatorisk læringstilbud: problemforståelser og forældreperspektiver. *Barn*, 42(2), pp. 4-18.
- Jørgensen, M. W. & Phillips, L. (1999). *Diskursanalyse som teori og metode*, Samfundslitteratur, Roskilde Universitetsforlag.
- Kelstrup, J. D. & Lynggaard, K. (2019) Computerbaseret dokumentanalyse, I Juul Kristensen, C. & Azhar Hussein, M. (red.) *Metoder i samfundsvidenskaberne*, Samfundslitteratur, Frederiksberg, pp. 161-175.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2015) *Interview: det kvalitative forskningsinterview som håndværk*, (3. Udg.), Hans Reitzels Forlag, København.
- Københavns Kommune (2024) *Status på samarbejdet med Joannahuset*
<https://www.kk.dk/dagsordener-og-referater/Socialudvalget/m%C3%B8de-15052024/referat/punkt-2> [17.11.2024].
- Laclau, E. & Mouffe, C. (2001) *Hegemoni and Socialist Strategy – Towards a Radical Democratic Politics*, Verso, London.
- Lynggaard, K. (2020) Dokumentanalyse, I Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (red.) *Kvalitative metoder – en grundbog*, Hans Reitzels Forlag, København, pp. 185-202.
- Muun, M.(2024) *På børnenes side* [Illustration]. <https://www.zetland.dk/historie/sO9aq2MY-a81VP3BY-66e69> [19.12.2024].
- Nielsen, S.B (2021) *Når børn flygter fra deres familie, giver Jette dem et sted at sove: Nu får hun stor pris*. <https://www.dr.dk/mitliv/tvaers/naar-boern-flygter-fra-deres-familie-giver-jette-dem-et-sted-sove-nu-faar-hun-stor> [17.11.2024].
- Nilsson, S., Björkman, B., Almqvist, A., Almqvist, L., Björk-Willén, P., Donohue, D., Enskär, K., Granlund, M., Huus, K. & Hvit, S. (2013) *Children's Voices -*

- Differentiating a child perspective from a child's perspective. *Developmental Neurorehabilitation*. 18(3), pp. 162-168.
- Pedersen, K. B. (2012) Socialkonstruktivisme, I Juul, S. & Pedersen, K. B. (red.), *Samfundsvidenskaberne Videnskabsteori, en indføring*, Hans Reitzels Forlag, København, pp. 187-232.
- Rasmussen, A. B. & Schmidt, C. H. (2024). Access to Childrens Perspectives? *Social Sciences* 13(163).
- Reynaert, D., Bouverne-De Bie, M. & Vandeveld, S. (2009) A review of childrens rights literature since the adoption of the United Nations convention on the rights of the child, *Childhood*, 16(4), pp. 518-534.
- Riis, I.M.L (2024) *Joannahuset skal leve op til flere krav - og får 2,5 millioner kroner* <https://www.dr.dk/nyheder/seneste/joannahuset-skal-leve-op-til-flere-krav-og-faar-25-millioner-kroner> [18.12.24].
- Roskilde Universitet (2024) *RUC-logo* [Logo]. <https://ruc.dk/logoer-til-download> [19.12.2024].
- Schwartz, I. & Warming, H. (2023), Børnesyn og inddragelse, *Dansk Pædagogisk Tidsskrift*, Marts(1), pp. 18-29.
- Socialtilsyn Hovedstaden (2021) *Tilsynsrapport 1. driftstilsyn efter nygodkendelse* https://www.joannahuset.dk/files/ugd/1f7506_b925abec3fdc4d59bff6c24aab5a41be.pdf [8.12.24].
- Social og Boligministeriet (2023) *Folketingets partier fordeler 885 millioner kroner* <https://www.sm.dk/nyheder/nyhedsarkiv/2023/nov/folketingets-partier-fordeler-885-millioner-kroner-> [18.11.2024].
- Social og Indenrigsministeriet (2020) *Godkendelse af forsøg efter servicelovens §184* https://www.sm.dk/Media/638494721217333665/Forsogsgodkendelse_Joannahuset_2020_UA.pdf [18.11.2024].
- Social- Bolig- og Ældreministeriet (2024) *Godkendelse af forsøg efter § 206 i barnets lov* https://www.sm.dk/Media/638403007191320719/Fors%C3%B8gsgodkendelse%20Joannahuset%20januar%202024_UA.pdf [18.11.2024].
- Social- og Ældreministeriet (2021) *Aftaletekst Børnene Først* https://www.sm.dk/Media/637563365976554690/Aftaletekst%20Børnene%20Først_FINAL-udsendt.pdf [18.10.2024].
- Statsministeriet (2020) *Statsminister Mette Frederiksens nytårstale den 1. januar 2020* <https://www.stm.dk/statsministeren/taler/statsminister-mette-frederiksens-nytaarstale-den-1-januar-2020/> [18.10.2024].

- Triantafillou, P. (2019) Analyse af dokumenter og dokumentation, I Juul Kristensen, C. & Azhar Hussein, M. (red.) *Metoder i samfundsvidenskaberne*, Samfundslitteratur, Frederiksberg, pp. 147-159.
- Unicef (2024) *History of child rights: International standards have advanced dramatically over the past century – explore the milestones.* <https://www.unicef.org/child-rights-convention/history-child-rights> [30.9.2024].
- United Nations. 2016. *Consideration of reports submitted by States parties under article 44 of the Convention.* https://www.boerneraadet.dk/media/thzdmfq3/dk_danmarks-periodiske-rapport-til-fns-boernekomite-2016.pdf [6.12.2024].
- Van Biljeveld, G. , Dedding, C. & Binders-Aelen, J. (2014). Seeing eye to eye or not?: Young people's and child protection workers' perspectives on children's participation within the Dutch child protection and welfare services. *Children and Youth Services Review*, (47), pp. 253-259.
- Warming, H., (2011), *Børneperspektiver: Børn som ligeværdige medspillere i socialt og pædagogisk arbejde.* Akademisk Forlag, København.
- Warming, H. (2019), Børneperspektiv – en populær flydende betegnelse, *Børneperspektiv*, Vol. 5, pp. 62-76.
- Zetland (2024a) *De seks principper bag vores journalistik* <https://zetland.dk/omzetland> [14.12.2024].
- Zetland (2024b) *Foto af Jette Wilhelmsen* [Fotografi] <https://www.zetland.dk/historie/sop1mwx-aejvz2nA-13ea0> [19.12.2024].